

Τζερόνιμο Στίλτον

το μυστικό
του ΛΕΟΝΑΡΝΤΟ

Με τον Βενιαμίν και την Τράπι
ταξιδεύουμε στην ιδιαίτερη πατρίδα
του Λεονάρντο ντα Βίντσι.
Θα κάνουμε ένα ποντικοφантаστικό
ταξίδι στα ίχνη αυτής της μοναδικής
μεγαλοφυΐας που άφησε πίσω
της και ένα μυστικό, για να το
ανακαλύψουμε εμείς...

ΜΟΛΙΣ ΦΤΑΣΑΜΕ
ΣΤΟ ΒΙΝΤΣΙ

ΤΟΣΕΣ
ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ
ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

Η ΠΟΛΗ ΚΑΙ
ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ

ΜΙΑ
ΠΟΝΤΙΚΟΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗ
ΓΙΟΡΤΗ

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΚΥΝΗΓΙ ΘΗΣΑΥΡΟΥ
ΣΤΑ ΙΧΝΗ ΤΟΥ ΛΕΟΝΑΡΝΤΟ ΝΤΑ ΒΙΝΤΣΙ

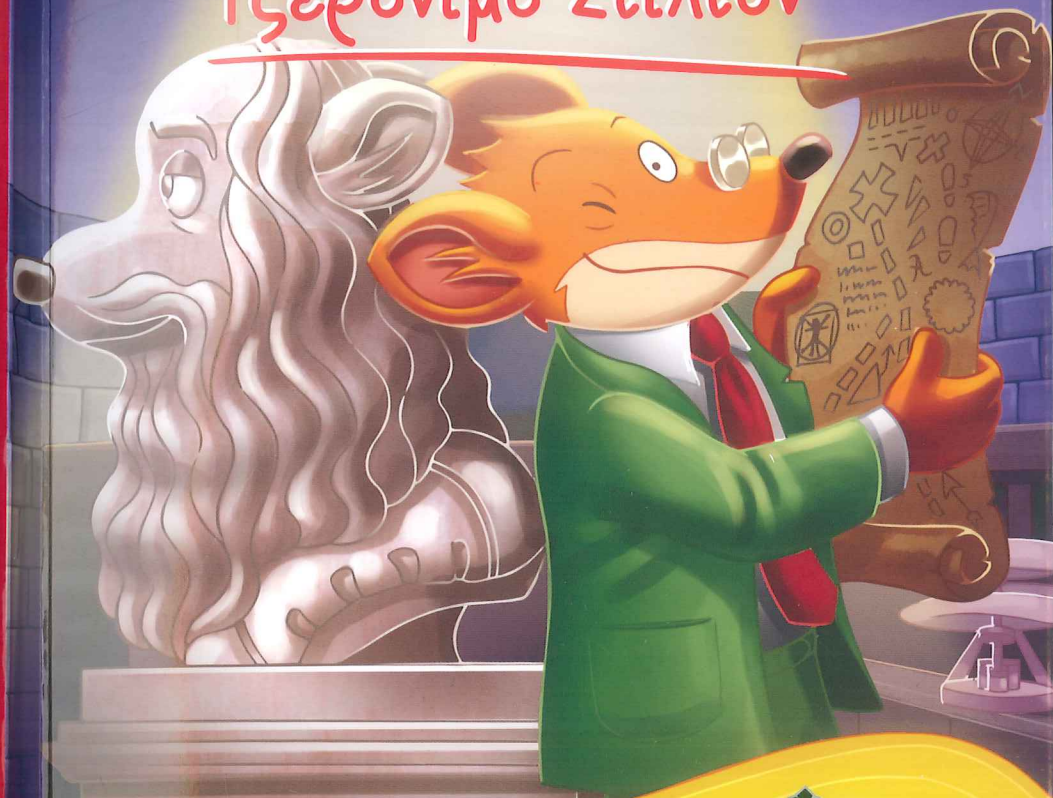
45

Τζερόνιμο Στίλτον

το μυστικό του ΛΕΟΝΑΡΝΤΟ

Τζερόνιμο Στίλτον

το μυστικό
του
ΛΕΟΝΑΡΝΤΟ

Τζερόνιμο Στίλτον

Γεννήθηκε στην Ποντικούπολη, την πρωτεύουσα της Ποντικονήσου. Σπούδασε Ποντικολογία και Φιλολογία των Τρωκτικών καθώς και Συγκριτική Αρχαιοποντικολογία. Διευθύνει την Ηχώ των Τρωκτικών, την πιο δημοφιλή εφημερίδα της Ποντικονήσου, την οποία ίδρυσε ο παππούς του, ο Τορκουάτο Ταπανκάτο. Στον ελεύθερο χρόνο του, ο Τζερόνιμο συλλέγει κρούστες παρμεζάνας του 17ου αιώνα. Αυτό που απολαμβάνει περισσότερο, όμως, είναι να γράφει βιβλία στα οποία αφηγείται τις περιπέτειές του.

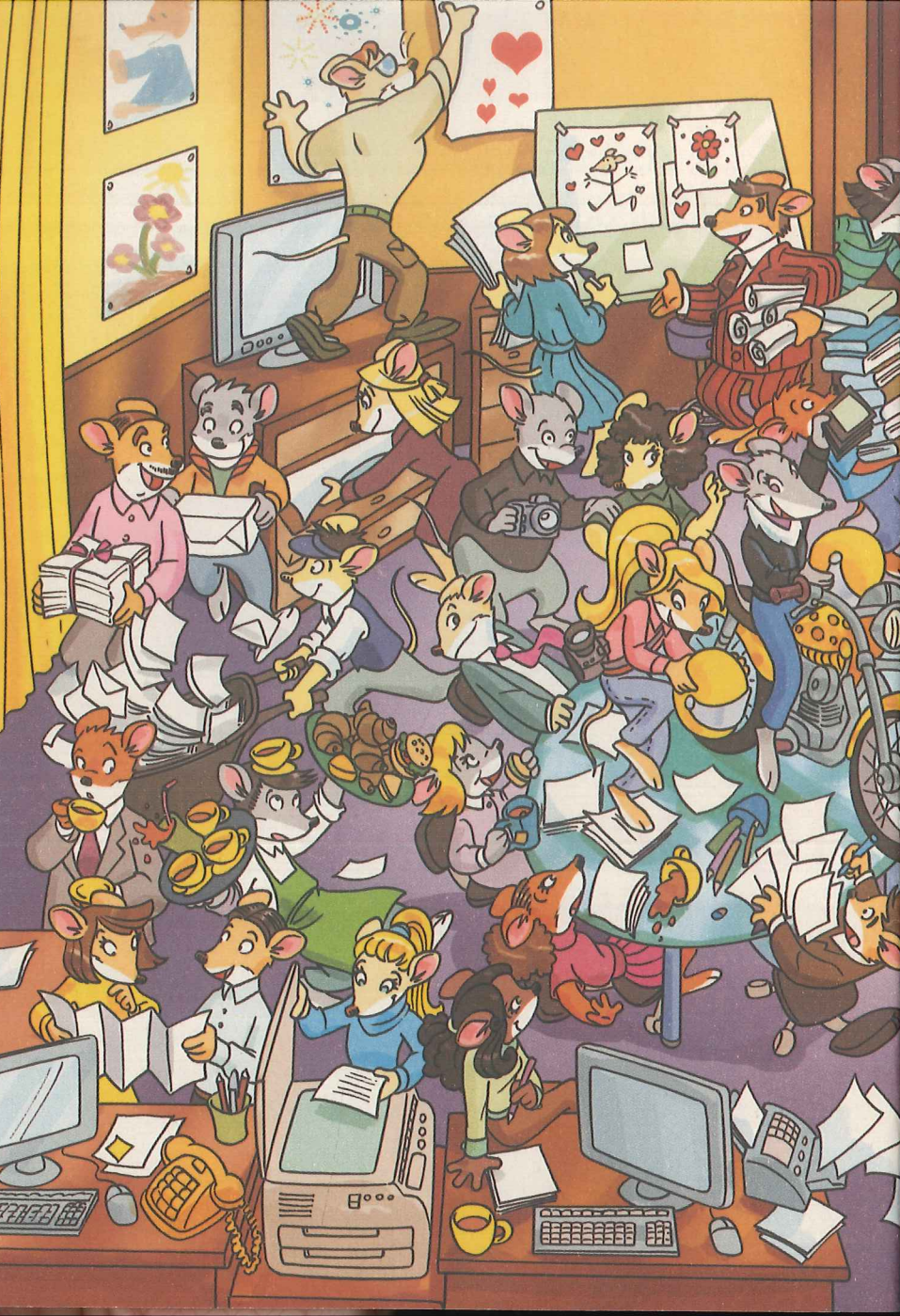
Τα βιβλία του γνωρίζουν μοναδική επιτυχία σε όλο τον κόσμο: έχουν μεταφραστεί σε 49 γλώσσες και έχουν πουλήσει 152 εκατομμύρια παγκοσμίως!

Για να ανακαλύψεις τις περιπέτειες του Τζερόνιμο Στίλτον και των φίλων του, μπες γρήγορα στην ιστοσελίδα του: www.geronimostilton.com

Αγαπητά μου τρωκτικά,
καλωσορίσατε στον κόσμο του

Τζερόνιμο Στίλτον

Η ΣΥΝΤΑΞΗ
ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ
ΗΧΩ ΤΩΝ ΤΡΟΚΤΙΚΩΝ

Τζερόνιμο Στίλτον

**ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ
ΤΟΥ ΛΕΟΝΑΡΝΤΟ**

ΚΕΔΡΟΣ

ISBN: 978-960-04-5010-1

Τίτλος πρωτοτύπου: *Il segreto di Leonardo*

Κείμενο: Geronimo Stilton

Εκδοτική σύμπραξη: Sara Carrino

Συντονισμός κειμένων: Margherita Banal/Atlantyc S.p.A.

Εκδοτικός συντονισμός: Patrizia Puricelli

Επιμέλεια: Alessandra Rossi

Art Director εξωφύλλου: Iacopo Bruno

Εικόνα εξωφύλλου: Roberto Ronchi (σχεδιασμός), Alessandro Muscillo (χρωματισμός)

Γραφικά εξωφύλλου: Pietro Piscitelli/theWorldofDOT

Εικονογράφηση: Danilo Loizedda (σχεδιασμός), Carolina Livio (μελάνια),

Daria Cerchi και Valeria Cairolì (χρωματισμός)

Καλλιτεχνικός συντονισμός: Roberta Bianchi και Lara Martinelli

Γραφικά: Maria Lorini

Οι εικόνες που αποτυπώνουν τον περιβάλλοντα χώρο του μουσείου (Museo Leonardiano), το σπίτι όπου γεννήθηκε ο Λεονάρντο και τη Βιβλιοθήκη αναπαράγονται με την άδεια του Museo Leonardiano, Comune di Vinci.

Βασισμένο σε μια πρωτότυπη ιδέα της Elisabetta Dami

www.geronimostilton.com

Μετάφραση: Γιώργος Κασαπίδης

Επιμέλεια-Διόρθωση: Αναστασία Παπασταθοπούλου

Γραφιστική επιμέλεια-Προσαρμογή ελληνικής έκδοσης: Χρύσα Τσάμη

© 2019 Mondadori Libri S.p.A., Milano, για τις εκδόσεις PIEMME info@edizpiemme.it

© 2019 για την έκδοση στα ελληνικά, Εκδόσεις Κέδρος Α.Ε., Γ. Γενναδίου 3,

Αθήνα 106 78, τηλ. 210-3802007 – 210-3809712 FAX 210-3302655,

e-mail: books@kedros.gr, www.kedros.gr

International Rights © Atlantyc S.p.A. - via Leopardi 8, 20123 Milano, Italia
foreignrights@atlantyc.it - www.atlantyc.com

Τα ονόματα, οι χαρακτήρες και τα ενδεικτικά γνωρίσματα του Geronimo Stilton αποτελούν πνευματική ιδιοκτησία, σήμα κατατεθέν και αποκλειστική άδεια της Atlantyc S.p.A. Με επιφύλαξη παντός δικαιώματος. Τα ηθικά δικαιώματα του συγγραφέα είναι κατοχυρωμένα.

Stilton είναι η ονομασία ενός φημισμένου αγγλικού τυριού. Αποτελεί σήμα κατατεθέν της Stilton Cheese Makers' Association. Για περισσότερες πληροφορίες επισκεφθείτε την ιστοσελίδα www.stiltoncheese.com.

Κανένα τμήμα του παρόντος βιβλίου δεν επιτρέπεται να αποθηκευτεί, να αναπαραχθεί ή να διαβιβαστεί σε οποιαδήποτε μορφή και με οποιοδήποτε μέσον, ηλεκτρονικό ή μηχανικό, όπως η φωτοτύπηση, η ηχογράφηση ή οποιαδήποτε άλλη μέθοδος αποθήκευσης και ανάκτησης δεδομένων, χωρίς να έχει προηγηθεί η άδεια του ιδιοκτήτη της πνευματικής ιδιοκτησίας. Για περισσότερες πληροφορίες επικοινωνήστε με την Atlantyc S.p.A.

ΝΤΡΙΙΙΙΙΙΙΝ!

Ο ουρανός της Ποντικούπολης ήταν πεντακάθαρος εκείνο το **Πρωί**, κι εγώ στεκόμουν και τον θαύμαζα με τη μουσούδα ψηλά...

Μα τις χίλιες μοτσαρέλες, πόσο κο-

ντά φαίνονταν τα **ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ**

που πετούσαν! Ποιος ξέρει σε ποιες μακρινές χώρες πήγαιναν!

Τι αφηρημένος που είμαι όμως, δεν σας συστήθηκα ακόμα: το όνομά μου είναι Στίλτον, *Γκερόνιμο Λίχτον*, και είμαι ο διευθυντής της εφημερίδας *Ηχώ των Τρωκτικών*, της πιο διάσημης εφημερίδας της Ποντικονήσου.

Μάλλον θα έχετε καταλάβει ότι εκείνο το πρωί βρισκόμουν κοντά στο **αεροδρόμιο** της Ποντικούπολης. Θα αναρωτιέστε όμως γιατί...

Μήπως αναχωρούσα για **ΔΙΑΚΟΤΕΣ** στην απόλη των Νησιών της Ευτυχίας;

Ή για ένα **ΤΑΞΙΔΙ** σε μια μεγάλη ευρωπαϊκή πρωτεύουσα;

Ή μήπως για ένα **ΡΕΠΟΡΤΑΖ** σχετικά με τα καλύτερα τυριά του κόσμου;

Όχι, όχι, και πάλι όχι!

Στην πραγματικότητα, συνόδευα τα ανίψια μου, τον Βενιαμίν και την Τράπι, γιατί θα ταξίδευαν αυτά και όχι εγώ!

Εκείνη τη στιγμή ο Βενιαμίν με τράβηξε από το μπράτσο και μου είπε:

– Κάνε γρήγορα, θείε Τζι! Η κυρία **Αρουρέλα** θα έχει έρθει!

Δίπλα του η Τράπι χοροπήδησε:

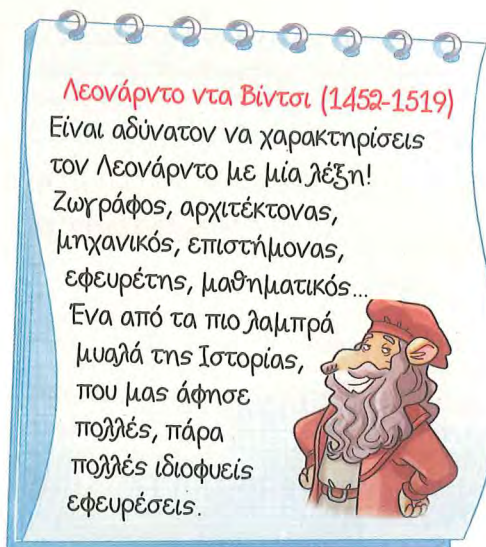
– Τζερονιμουλάκι, μη βγάλουμε ρίζες!

Τα παιδιά δεν κρατιούνταν: σε λίγο θα πετούσαν για την **Ιταλία**, για να πάνε στο Βίντσι, τη γενέθλια πόλη του πασίγνωστου **Λεονάρντο ντα Βίντσι!**

Πράγματι, χάρη σε ένα πρόγραμμα του σχολείου, ο Βενιαμίν και η Τράπι είχαν γραφτεί στη **Διεθνή Λέσχη Φίλων του Λεονάρντο**, που συγκεντρωνε παιδιά απ' όλο τον κόσμο.

Μπήκαμε στο αεροδρόμιο και πήγαμε προς την **αίθουσα αναμονής**, όπου είχαμε ραντεβού με την Αρουρέλα.

Περίεργο, δεν είχε έρθει ακόμα!
– Δεν βλέπω την ώρα να γνωρίσω τους φίλους της Λέσχης! αναφώνησε ο Βενιαμίν.

– Κι εγώ να τιμήσω την αγαπημένη μας

μεγαλοφυΐα... ακριβώς στον τόπο της! πρόσθεσε η Τράπι.

Ενώ τα ανίψια μου ονειρεύονταν τις διακοπές τους κοίταξα το ρολόι μου και... έγινα πιο **ΑΣΠΡΟΣ** κι από μοτσαρέλα!

Η πτήση για τη Φλωρεντία ήταν σε μισή ώρα...

Μα τι είχε συμβεί στη δασκάλα;

Δεν μου απέμενε παρά να της τηλεφωνήσω, αλλά εκείνη τη στιγμή... **ΝΤΡΙΠΠΙΝ!**

Μα τις χίλιες μοτσαρέλες, χτυπούσε το κινητό μου... Να ήταν η Αρουρέλα;

– Εμπρός; Εδώ Στίλτον, Τζερόνιμο Στίλτον...

Μια φωνή που γνώριζα καλά βροντοφώναξε:

– **ΕΓΓΟΝΕ!** Πού εξαφανίστηκες;

Θα έπρεπε να ήσουν στην εφημερίδα εδώ και ώρα, αχαΐρευτε!

Δεν ξέρεις ότι τα καλύτερα νέα έρχονται νωρίς το πρωί;

Προσπάθησα να απαντήσω:

– Μα, παππού... εγώ... τα παιδιά... η δασκάλα...

Τίποτα, ο παππούς το είχε κλείσει. Άρχισα να σχηματίζω τον αριθμό της Αρουρέλας, όταν... **ΝΤΡΙΠΠΙΝ!** το τηλέφωνό μου χτύπησε ξανά! Σίγουρα ήταν εκείνη...

– Εμπρός; Εδώ Στίλτον, Τζερόνιμο Στίλτον, απάντησα.

Η φωνή από το άλλο τηλέφωνο στρίγκλισε:

– **Τζερόνιμο!** Έμαθα ότι δεν θα συνοδέψεις τα ανίψια σου στο Βίντσι... Είναι δυνατόν!; Έχουμε να ιδωθούμε χρόνια!

Μα τις χίλιες μοτσαρέλες, ήταν η **διευθύντρια** του Μουσείου για τον Λεονάρντο ντα Βίντσι, μία αγαπητή φίλη, που μου τηλεφωνούσε από την Ιταλία. Οχ, είχα ξεχάσει να την ειδοποιήσω ότι δεν θα συμμετείχα στο ταξίδι!

– Γειααα! Συ-συ-συγγνώμη, αλλά έχω πολλή δουλ..., τραύλισα.

Δεν πρόλαβα να τελειώσω τη φράση μου και...

ΜΠΠΠ-ΜΠΠΠ-ΜΠΠΠΠΠ, το κινητό με ειδοποίησε ότι με έψαχνε κάποιος άλλος... Θα ήταν σίγουρα η Αρουρέλα!

– Συγγνώμη, Ρομπέρτα, θα σου τηλεφωνήσω αργότερα! είπα.

Μόλις το έκλεισα, είδα ότι αυτή που με καλούσε ήταν η Τέα. Την πήρα αμέσως και...

– **Τζερόνιμο!** γκρίνιαξε η αδερφή μου. Γιατί δεν με ειδοποίησες για το ταξίδι στο Βίντσι; Ο Μαστροσαΐνης μου ζήτησε να δοκιμάσω το νέο του αεροπλάνο, που το εμπνεύστηκε από την **ΙΠΤΑΜΕΝΗ ΜΗΧΑΝΗ** του Λεονάρντο.

Είναι εξαιρετική ευκαιρία για ένα ταξίδι στην Ιταλία!

– Χμ... εγώ, προσπάθησα να εξηγήσω, αλλά τίποτα... Η Τέα είχε κλείσει!

Ένιωθα κομμάτια απ' όλα αυτά τα τηλεφωνήματα, αλλά... **ΝΤΡΙΠΠΙΠΠΙΝ**, το τηλέφωνο χτύπησε ξανά!

– Κύριε Στίλτον! Είμαι η κυρία Αρουρέλα, προ-

Και τώρα ποιος με καλεί;

σπαθώ να σας μιλήσω εδώ και μισή ώρα! Μπορείτε να μου πείτε τι κάνατε;

– Εε... εγώ... συγγνώμη, είναι μεγάλη ιστορία. Εσείς πού είστε;

Η δασκάλα αναστέναξε:

– Γι' αυτό σας τηλεφωνούσα! Δυστυχώς, έχω **ΠΥΡΕΤΟ**... Δεν μπορώ να συνοδέψω τον Βενιαμίν και την Τράπι στο Βίντσι!

Μα τις χίλιες μοτσαρέλες! Αυτό ήταν πολύ άσχημο, ή μάλλον, τραγικό, μα τι λέω...

...ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ!!!

Αχ, τι καταστροφή!

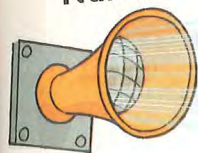

ΣΤΟΝ ΛΟΓΟ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ ΤΟΥ ΤΖΕΡΟΝΙΜΟ ΣΤΙΑΤΟΝ!

Εκείνη τη στιγμή ακριβώς τα **ΜΕΓΑΦΩΝΑ** του αεροδρομίου άρχισαν να γκαρίζουν:

Ντλιν

Ντλον!

Το αεροσκάφος της Πόντικ-Αιρ με προορισμό τη Φλωρεντία μόλις απογειώθηκε! Επαναλαμβάνω: το αεροσκάφος της Πόντικ-Αιρ με προορισμό τη Φλωρεντία μόλις απογειώθηκε!

Οοοοοοοοοοχ, τι;!

Ένωσα τα πόδια μου να γίνονται μαλακά σαν **ΑΝΘΟΤΥΡΟ** και με έλουσε κρύος **ΙΔΡΟΤΑΣ**.

Τα δάκρυα της Τράπι έτρεχαν σαν βρούση:

– Μπουάααααααααα! Παλιο-Τζερόνιμο, ενώ εσύ φλυαρούσες στο **τηλέφωνο** εμείς χάσαμε την πτήση! Μπουάαααααα!

– Αντίο, Βίντσι, αντίο, Ιταλία, και... αντίο, Λεονάρντο! αναστέναξε ο Βενιαμίν.

Πήγαινα να σκάσω, ή μάλλον, όχι απλώς να σκάσω, να

ΕΚΡΑΓΟ!

Έπρεπε οπωσδήποτε να κάνω κάτι για να φτιάξω τη διάθεση των ανιψιών μου... Δεν άντεχα να τα βλέπω **ΑΥΘΗΜΕΝΑ!**

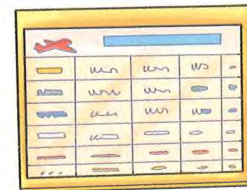
Έτσι, μου ήρθε μια ιδέα...

Πήρα θάρρος και είπα:

– Δεν χρειάζεται να πείτε αντίο σε τίποτα! Θα σας συνοδέψω εγώ στην Ιταλία... Και θα φτάσουμε στο Βίντσι το συντομότερο, *στον γόργο της τιμής του Τζερόνιμο Στίατον!*

Τα ανίψια μου πήδησαν από τη χαρά τους και πανηγύρισαν:

– ΖΗΤΩΩΩ!

Μετά η Τράπι είπε:

– Θείε Τζι... το ξέρεις ότι για τρεις μέρες δεν θα μπορείς να πας στην **εφημερίδα**; Δεν θα αρέσει στον παππού Τορκουάτο...

– Και ξέρεις ότι η πτήση για την Ιταλία είναι **ΠΟΛΥΩΡΗ**, πρόσθεσε ο Βενιαμίν. Και εσένα δεν σου αρέσει να πετάς...

Οοοοοχ, τα μουστάκια μου άρχισαν να **ΤΡΕΜΟΥΝ** από την ένταση. Ήταν ανάγκη να μου θυμίσουν αυτές τις λεπτομέρειες;

Όμως το είχα αποφασίσει.

– Ναι... βέβαια... το ξέρω, είπα, το ξέρω πολύ καλά... αλλά σας έδωσα τον λόγο της τιμής μου! Θα πάμε να τιμήσουμε τη μεγαλοφυΐα του **Λεονάρντο ντα Βίντσι!**

ΦΕΥΓΟΥΜΕ!!!

Έτρεξα στο γκισέ κράτησης εισιτηρίων.

– Καλημέρα! αναφώνησε μια χαμογελαστή ποντικίνα. Πώς μπορώ να σας εξυπηρετήσω;

– Θέλω τρία **ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ** για Ιταλία αμέσως, κάτι παραπάνω από αμέσως, αμεσότατα!

Η ποντικίνα κοίταξε στο **ΚΟΜΠΙΟΥΤΕΡ** της και ύστερα από λίγο κούνησε το κεφάλι της:

– Λυπάμαι, όλες οι πτήσεις είναι πλήρεις μέχρι την Παρασκευή.

Τιιιι;;; Η Παρασκευή ήταν σε τρεις μέρες... **ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ** για μας!

Έτσι, είπα:

– Θα θέλατε να κοιτάξετε καλύτερα; Ίσως θα μπορούσατε να βρείτε τρεις θεσούλες-ούλες-ούλες...

– Τίποτα, μηδέν, πλήρεις! Γεμάτοι, πλήρεις, **ΦΙΣΚΑ!** μου απάντησε.

Γύρισα στα ανίψια μου με σκυφτό κεφάλι και τους είπα:

– Λυπάμαι, δεν υπάρχουν **ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ** διαθέσιμα.

Αντί να απελπιστεί, η

Τράπι χαμογέλασε πονηρά:

– Τζερονίμαρε, έλα, μην κάνεις τον χαζό... Τηλεφώνησε στη θεία Τέα!

– Στην Τέα; Γιατί; τραύλισα έκπληκτος.

– Hello; Τζερονιμουλάκι; Η Τέα σου είπε ότι ο Μαστροσαΐνης της ζήτησε να **δοκιμάσει** ένα αεροπλάνο εμπνευσμένο από την ιπτάμενη μηχανή... κι εμείς θέλουμε να πετάξουμε! μου είπε η Τράπι.

– Αλήθεια, θείε Τζι! Τηλεφώνησέ της! φώναξε ο Βενιαμίν.

Μα τις χίλιες μοτσαρέλες, η ιδέα να **ΠΕΤΑΞΟΥΜΕ** μέχρι την Ιταλία με μια σακαράκα που δεν είχε δοκιμαστεί ακόμα δεν μου άρεσε καθόλου.

Όμως δεν είχα άλλη επιλογή!

Με το πρώτο χτύπημα, η Τέα απάντησε:

– Τζερόνιμο, μη μου πεις τίποτα, τα ξέρω όλα! Η δασκάλα είναι άρρωστη και βάζω στοίχημα ότι έχασες το αεροπλάνο. Και τώρα θέλεις να σας πετάξω μέχρι τη Φλωρεντία, σωστά;

– Ναι, να..., επιβεβαίωσα.

– Είσαι **μπουμπούνας**, αλλά, ευτυχώς, υπάρχουν εγώ! Σου ετοίμασα τη βαλίτσα. Ελάτε στην Πύλη 6, σας περιμένω εκεί! συνέχισε η Τέα.

– Μα αυτό το αεροπλάνο του Μαστροσαΐνη... είναι ασφαλές; ρώτησα. Εμπρός; Εμπρός; Τίποτα: η Τέα είχε κλείσει!

– **Φανταστικό!!!** πανηγύρισε η Τράπι. Πάμε στην Πύλη 6!

Απαρηγόρητος, ακολούθησα τα ανίψια μου μέχρι το σημείο του ραντεβού.

Απέξω μας περίμενε η **Τέα...** δίπλα σ' έναν τεράστιο σωρό από σίδερα με φτερά!

Ο Βενιαμίν πήγε προς την αδερφή μου φωνάζοντας:

– Μοιάζει με αληθινό **ΟΡΝΙΘΟΠΤΕΡΟ...**

Ουάου! Φοβερό, θεία Τέα!

– Ένα όρνι... τι; αναστέναξα ενώ κόντευα να λιποθυμήσω από τον φόβο.

– Ένα ορνιθόπτερο, δηλαδή ένα αερόπλοιο που πετά χτυπώντας τα φτερά του, μιμούμενο το πέταγμα των πουλιών! Ο Μαστροσαΐνης έφτιαξε αυτό το αεροπλάνο προς τιμήν της μεγαλοφυΐας του Λεονάρντο, αλλά πρόσθεσε και έναν κινητήρα **ΣΟΥΠΕΡΤΟΥΡΜΠΟ**, που του επιτρέπει να καλύπτει μεγάλες αποστάσεις! μου εξήγησε η Τέα. Έγινα **ΑΣΗΡΟΣ** σαν μοτσαρέλα και είπα:

– Χμ... δεν αισθάνομαι πολύ καλά... Δεν θέλω να ανέβω σ' αυτό το πράγμα...

Η Τράπι κούνησε το κεφάλι της:

– Δεν εμπιστεύεσαι τον Μαστροσαΐνη; Δεν θες να μας πας στην Ιταλία; Νομίζεις ότι η θεία Τέα δεν είναι καλή **πιλότος**;

– Και βέβαια εμπιστεύομαι τον Μαστροσαΐνη, και βέβαια θέλω να σας πάω στην Ιταλία, και βέβαια νομίζω ότι η θεία Τέα είναι καλή πιλότος..., απάντησα. Και ήταν όλα αλήθεια... Όμως, όχι, δεν εμπιστευόμουν εκείνο τον **ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ** ματράκά. *Σκονίιιιτ!*

Έκανα να το εξηγήσω, αλλά ήταν πολύ αργά.

– Φεύγουμε!!! φώναξαν η Τέα και τα ανίψια μου τραβώντας με μέσα.

Μόλις πήρε μπροστά ο κινητήρας, τα φτερά τού αεροπλάνου άρχισαν να χτυπάνε γρήγορα.

– Δέστε τις **ξώνες** σας... Απογειωνόμαστε! φώναξε η Τέα.

Αρχίσαμε να ανεβαίνουμε ψηλά, ψηλά, ψηλά, ολοένα και πιο ψηλά! Όσπου να πεις κεφαλοτύρι, ήμασταν πάνω από τα **σύννεφα**!

**Πρέπει να το παραδεχτώ,
δεν ήταν καθόλου άσχημα εκεί πάνω!**

Είχα σχεδόν, λέω σχεδόν, αρχίσει να χαλαρώνω, όταν η αδερφή μου, η Τέα, φώναξε:

– Ωραία, κρατηθείτε γερά! Βάζω μπροστά το...

...ΤΟΥΡΜΠΟ!

ΥΠΟΦΕΡΩ ΑΠΟ ΝΑΥΤΙΑ ΕΓΩ!

Τα φτερά του αεροπλάνου άρχισαν να χτυπούν ακόμη πιο δυνατά, κάνοντάς μας να τρέμουμε σαν **ΚΡΕΜΑ ΜΕ ΑΝΘΟΤΥΡΟ**.

Σε κάθε χτύπημα των φτερών ο μηχανισμός έτριξε... *τρικ τρικ τρικ*... οι βαλίτσες μας χτυπούσαν μεταξύ τους... *τακ τακ τακ*... και τα μπισκότα με γέμιση ροκφόρ που είχα φάει για κολατσιό χοροπηδούσαν επικίνδυνα στο στομάχι μου...

ΓΚΟΥΡΓΚΛ ΓΚΟΥΡΓΚΛ ΓΚΟΥΡΓΚΛ!

Η Τράπι με κοίταξε και είπε:

– Βενιαμίν, κατά τη γνώμη σου, ο Τζερονιμέτο είναι **ΠΡΑΣΙΝΟΣ** σαν σαύρα ή **ΠΡΑΣΙΝΟΣ** σαν μούχλα; Δεν μπορώ να καταλάβω...

Αντίθετα, ο ανιψιός μου με ρώτησε ανήσυχος:

– Δεν αισθάνεσαι καλά, θείε Τζι; Ετοιμαζόμουν να απαντήσω, αλλά... το **ΣΤΟΜΑΧΙ** μου παραπονέθηκε ακόμη πιο δυνατά! Υποφέρω από ναυτία εγώ!

Μόλις συνήλθα, δοκίμασα να ρωτήσω την αδερφή μου:

– Τέα, μπορείς να κόψεις λίγο **ΤΑΧΥΤΗΤΑ;**

– Όχι, Τζερόνιμο! Αν κόψω ταχύτητα, θα φτάσουμε στην Ιταλία πολύ αργά! Θέλεις να στήσουμε τα παιδιά από τη **Λέσχη Φίλων του Λεονάρντο** και τη διευθύντρια του μουσείου!; απάντησε η Τέα.

Απαρηγόρητος, σωριάστηκα στη θέση μου.

– Θείε, είπε ο Βενιαμίν, τι θα 'λεγες να ξεχαστείς με μερικά επεισόδια από τη ζωή του Λεονάρντο; Εγώ και η Τράπι ξέρουμε πολλά!

– Μα βέβαια, είναι εξαιρετική ιδέα! χαμογέλασα.

Ορίστε τι έμαθα για τον Λεονάρντο!

- ✓ Γεννήθηκε στις 15 Απριλίου του 1452.
 - ✓ Ήταν αριστερόχειρας και συνήθιζε να γράφει με κατοπτρικό τρόπο, δηλαδή από τα δεξιά προς τα αριστερά, αντί από αριστερά προς τα δεξιά.
 - ✓ Ο πατέρας του ενθάρρυνε το πάθος του για το σχέδιο στέλνοντάς τον στο εργαστήριο του ζωγράφου Αντρέα ντελ Βερόκιο.
 - ✓ Εκτός του ότι ζωγράφιζε απίστευτους πίνακες, όπως η Τζοκόντα, ασχολήθηκε με χιλιάδες έρευνες σε επιστημονικό επίπεδο.
 - ✓ Αγαπούσε πολύ τη φύση και λάτρευε να την παρατηρεί, για να μαθαίνει καινούρια πράγματα.
 - ✓ Είχε πάθος με τα παιχνίδια, τα αινίγματα και τους γρίφους!
 - ✓ Είχε πολλά αδέρφια.
- Ο τελευταίος αδερφός του μάλιστα γεννήθηκε όταν ο Λεονάρντο ήταν 46 ετών!

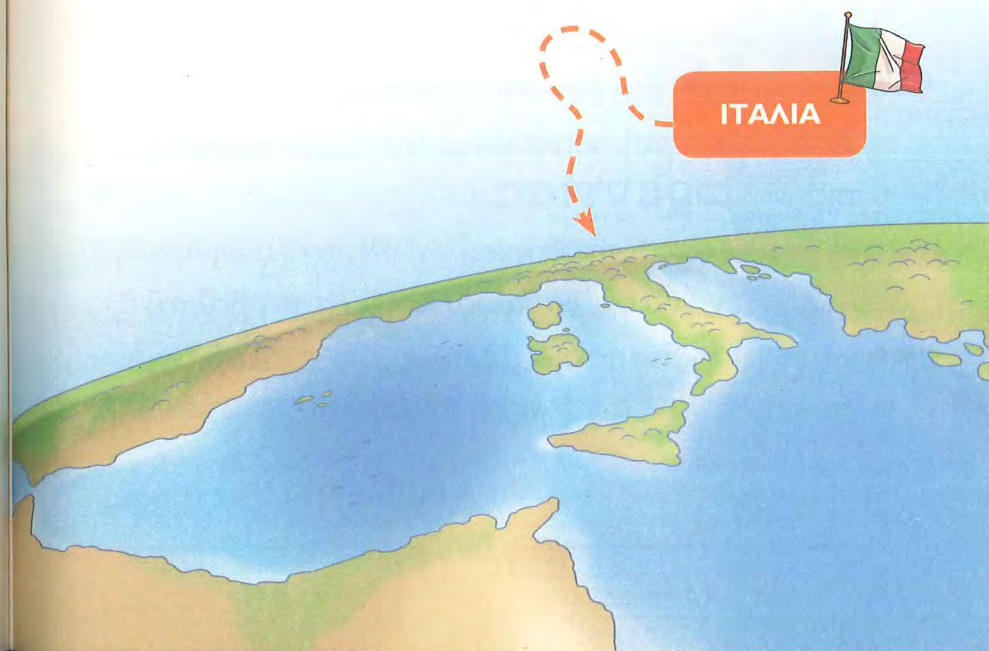
Έτσι, με τις πληροφορίες των ανιψιών μου για τον **Λεονάρντο**, μου πέρασε η ναυτία.

Ήταν πραγματικά μια γοητευτική προσωπικότητα!

Εκείνη τη στιγμή η Τέα φώναξε:

– Κοιτάξτε κάτω. Πετάμε πάνω από την **Ιταλία**!
Μα τις χίλιες μοτσαρέλες, είχαμε φτάσει κιόλας;!

*Όταν σκέφτεσαι κάτι άηλο,
ο χρόνος περνάει γρήγορα!*

ΦΙΛΟΙ... ΔΙ' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ!

Είχα αρχίσει να χαλαρώνω, όταν η Τέα ανήγγειλε:

– Κενά αέρος! Κρατηθείτε γερά!

Στη διάρκεια της προσγείωσης το πετούμενο του Μαστροσαΐνη **ΚΛΥΘΟΝΙΖΟΤΑΝ** δυνατά.

Έγινε άσπρος σαν μοτσαρέλα, ενώ τα ανίπια μου διασκέδαζαν πολύ.

– Γιούχου! φώναζε ο Βενιαμίν.

– Θεία Τέα, πιο δυνατά! συμπλήρωνε η Τράπι.

Κάποια στιγμή, επιτέλους, αγγίξαμε το έδαφος της **Φλωρεντίας**.

Η Τράπι απογοητεύτηκε:

– Ω... Δεν γίνεται να κάνουμε άλλη μια βόλτα;

– Ε, όχι! τη σταμάτησα. Μόλις που προλαβαίνουμε το **ραντεβού** με τη Ρομπέρτα!

Πράγματι, η **διευθύντρια** του Μουσείου για τον Λεονάρντο στο Βίντσι μας περίμενε στις αφίξεις του αεροδρομίου. Έτρεξε αμέσως να με προϋπαντήσει φωνάζοντας:

– **Τζερόνιμο!** Ήρθες τελικά! Δεν έχει αλλάξει ούτε μια τρίχα από το μουστάκι σου!

Αγκαλιαστήκαμε δυνατά: είναι υπέροχο να ξανα-βλέπεις έναν **φίλο** ύστερα από καιρό!

– Πρέπει να ξέρετε ότι εγώ και η διευθύντρια είμαστε φίλοι δι' αλληλογραφίας από τότε που είχαμε την ηλικία σας, εξήγησα στον Βενιαμίν και στην Τράπι.

– Τα σχολεία μας αδελφοποιήθηκαν κι εμείς αρχίσαμε να γράφουμε ο ένας στον άλλο ένα **γράμμα** την εβδομάδα...

– Χρόνια αργότερα, με την ευκαιρία ενός ταξιδιού μου

Καλώς ήρθατε!

Η διευθύντρια του Μουσείου για τον Λεονάρντο

στην Ιταλία, συναντηθήκαμε... ακριβώς όπως κά-
νετε εσείς σήμερα με τις φίλες και τους φίλους
σας από τη **Διεθνή Λέσχη Φίλων του Λεονάρντο!**
συνέχισα εγώ.

– Με την ευκαιρία, πάμε, οι φίλοι σας σας περι-
μένουν απέξω! Ελάτε! είπε η διευθύντρια.

Ο Βενιαμίν και η Τράπι αντάλλαξαν **ΣΥΓΚΙΝΗ-
ΜΕΝΟΙ** ένα βλέμμα και έτρεξαν προς την έξοδο.

– Επιτέλους, ήρθατε! φώναξε μια μικρούλα με
το κεφάλι γεμάτο **ΚΟΤΣΙΔΑΚΙΑ** και έτρεξε
προς τα ανίψια μου. Είμαι η Άγκαθα!

– Μα βέβαια, είσαι η μουσικός της Λέσχης! σχο-
λίασε η Τράπι.

Η μικρούλα χαμογέλασε:

– Ακριβώς! Κι αυτός είναι ο **αρχαιολόγος** μας.

– Γεια, είμαι ο Νινγκ, μας χαιρέτησε ένας μι-
κρούλης με σκιστά μάτια. Δεν βλέπαμε την ώρα
να σας γνωρίσουμε!

– Κι εμείς. Ύστερα από τόσα e-mail και μηνύ-

ματα... είναι **ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ** να συναντιόμα-
στε! απάντησε ο Βενιαμίν.

– Σωστά! Με την ευκαιρία, τι λέτε για ένα **αινιγ-
ματάκι** καλωσορίσματος; πρότεινε ένας ξαν-
θούλης.

Η Τράπι γέλασε:

– Δεν ξέρω αν θα λύσω το αινιγματάκι, αλλά εί-
μαι βέβαιη ότι είσαι ο Μπράιαν... που λατρεύει
τα αινίγματα και τους **χρικούς**!

Μια μικρούλα με μακριά κοτσίδα σχολίασε:

– Μπράβο, το μάντεψες! Εγώ είμαι η Λεονόρ κι αυτός ο Πιερ!

Ένας μικρούλης με ΓΥΑΛΙΝΑ έκανε μια κίνηση χαιρετισμού και φώναξε:

– Τώρα που ήρθατε, οι φίλοι του Λεονάρντο είναι όλοι εδώ!

– Έτοιμοι να ζήσουμε νέες ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ! αναφώνησε η Τράπι.

Τα μουστάκια μου έτρεμαν από τη συγκίνηση:

Η ΦΙΛΙΑ
είναι ο πολυτιμότερος θησαυρός!

ΣΥΓΓΝΩΜΗ, ΚΥΡΙΕ ΣΤΙΑΤΟΝ...

Λίγο πιο κάτω μας περίμενε ένα ΜΑΝΑΚΙ του μουσείου, που θα μας πήγαινε όλους στο Βίντσι. Καθώς το βανάκι διέσχιζε τους ομαλούς ΛΟΦΟΥΣ της Τοσκάνης έβγαλα μερικές φωτογραφίες με το τάμπλετ: το τοπίο ήταν υπέροχο, πράσινο και ολάνθιστο.

Τι **πρεμία!**

Εκείνη τη στιγμή όμως κάποιος με άγγιξε στον ώμο...

Ήταν ο Νινγκ, που με ρώτησε:

– Συγγνώμη, κύριε Στίλτον, θα μπορούσατε, παρακαλώ, να **ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΕΙΤΕ**; Θα ήθελα να βγάλω μια φωτογραφία!

– Μα βέβαια, Νινγκ! χαμογέλασα. Το τοπίο είναι πανέμορφο!

Μετακινήθηκα και ξανάρχισα να θαυμάζω την υπέροχη **ΦΥΣΗ**, αλλά...

– Συγγνώμη, κύριε Στίλτον! Θα μπορούσατε να μου δώσετε τη θέση σας;

– Βέβαια, Πιερ, θα καθίσω δίπλα στην Άγκαθα...

Μόλις βολεύτηκα, η Άγκαθα είπε:

– Συγγνώμη, κύριε Στίλτον, θα μπορούσατε να **ΣΚΥΨΕΤΕ** λίγο; Δεν μπορώ να δω τίποτα!

– Βέβαια... βέβαια, Άγκαθα..., τραύλισα.

Και αυτή ήταν μόνο η αρχή...

- Ο Μπράιαν με ρώτησε αν μπορούσα να μετακινηθώ για να βγάλουν μία **ΣΕΛΦΙ** όλοι μαζί.
- Ο Βενιαμίν με ρώτησε αν μπορούσα να αλλάξω θέση για να καθίσει **ΔΠΛΑ** στη Λεονόρ.

➡ Η Τράπι με σήκωσε για να πάρει τον οδηγό της
Ιταλίας από τη βαλίτσα μου.

➡ Η Λεονόρ μου ζήτησε να **ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΩ** για
να καθίσει δίπλα στην Άγκαθα.

Μα τις χίλιες μοτσαρέλες, με τις συνεχείς αλλα-
γές θέσης... με έπιασε **ΝΑΥΤΙΑ!**

Γιατί, γιατί, γιατί να συμβαίνουν όλα σ' εμένα;!

ΕΤΟΙΜΟΙ, ΦΥΓΑΜΕ!

Επιτέλους, μπροστά μας φάνηκε μια πινακίδα:

Άφησα έναν αναστεναγμό ανακούφισης και τα
μικρά άρχισαν να τραγουδάνε από τη χαρά τους:

♫ – **Φτάσαμε, ναι, ναι, ναι,**
Φτάσαμε, ολέ, ολέ, ολέ!!! ♪

Κατεβήκαμε από το βανάκι και ύστερα από λίγα βήματα βρεθήκαμε στην καρδιά του **Βίντσι**. Μόλις αντικρίσαμε την κωμόπολη μείναμε με το στόμα ανοιχτό: ήταν πραγματικά υπέροχη! Ξάφνου ένας λαχανιασμένος ποντικός ήρθε, μου έσφιξε το χέρι και είπε:

Βίντσι

Βυθισμένο στο πράσινο, το Βίντσι βρίσκεται στις πλαγιές του Μονταλμπάνο, ενός μαγευτικού συμπλέγματος λόφων ανάμεσα στη Φλωρεντία και στην Πιστόια.

Το ξέρατε ότι στο Βίντσι, στην τοποθεσία Ανκιάνο, γεννήθηκε ο Λεονάρντο στις 15 Απριλίου του 1452;

Ο σπουδαίος αυτός άντρας πέρασε εδώ τα παιδικά του χρόνια.

Καρδιά του ιστορικού κέντρου είναι το Καστέλο των Κομήτων Γκουίντι, που σήμερα φιλοξενεί ένα τμήμα του Μουσείου για τον Λεονάρντο (το άλλο τμήμα βρίσκεται στο αρχοντικό Ουτσιέλι).

– Καλώς ήρθες, Τζερόνιμο! Ονομάζομαι Αρούρης Ακροβάτιος και είμαι ο προπονητής της ομάδας **ΤΡΑΒΗΓΜΑΤΟΣ ΣΚΟΙΝΙΟΥ!** Ευχαριστώ για τη διαθεσιμότητα!

Τον κοίταξα σαστισμένος:

Τι ήθελε να πει;

Δεν είχα καταλάβει τίποτα! Επειδή όμως είμαι ένας τύπος, ή μάλλον ένας ποντικός, πολύ **ευγενικός**, απάντησα:

– Χμ... χαρά μου! Όμως... για τι με ευχαριστείτε ακριβώς;

– Άφησε τη μετριοφροσύνη, Τζερόνιμο! Η Ρομπέρτα μου είπε ότι είσαι ένας τύπος, ή μάλλον ένας ποντικός, πολύ **ευγενικός** και θα χαιρόσουν να μας βοηθήσεις... Αρκετά όμως με τις κουβέντες, είμαστε έτοιμοι να αρχίσουμε! Εξακολουθούσα να μην καταλαβαίνω:

Να αρχίσουμε... τι;!

Γύρισα να δω τη φίλη μου και να ζητήσω εξηγήσεις, αλλά πριν μπορέσω να τη φωνάξω, ένα χειροδύναμο τρωκτικό μού φόρεσε ένα **ΚΙΤΡΙΝΟ** πουκάμισο.

– Καλώς ήρθες στην **ΟΜΑΔΑ!** φώναξε πριν απομακρυνθεί.

Επιτέλους, κατάφερα να πλησιάσω τη Ρομπέρτα, αλλά πριν μπορέσω να της μιλήσω, μου έδωσε μία **ΜΠΡΟΥΣΚΕΤΑ*** βουτηγμένη στο ελαιόλαδο λέγοντας:

– Φάε, Τζερόνιμο, δίνει δύναμη! Το τράβηγμα του σκοινιού είναι πολύ κουραστικό...

Δεν την άφησα να το ξαναπεί και ροκάνισα την μπρουσκέτα... Ήταν πεντανόστιμη! Εξακολουθούσα όμως να μην καταλαβαίνω τίποτα. Σκουίιτ! Ο Βενιαμίν και η Τράπι ήρθαν να με συγχαρούν: **– Είσαι σπουδαίος, θείε Τζι, δείξε τι αξίζεις!**

Το τελευταίο κομμάτι της μπρουσκέτας παραλίγο να μου καθίσει στον λαιμό.

– Μπορώ να μάθω για τι μιλάτε όλοι; ρώτησα εκνευρισμένος.

Είναι ένας αγώνας
τραβήγματος
σκοινιού!

Δείξε τι
αξίζεις,
θείε Τζί!

Τί;

– Είναι απλό: σε επέλεξαν για να πάρεις μέρος σε έναν **αγώνα** τραβήγματος σκοινιού: έναν παραδοσιακό αγώνα που οργανώνουν οι κάτοικοι της κωμόπολης για να μας **καλωσορίσουν!** απάντησε ο Βενιαμίν.

Μα τις χίλιες μοτσαρέλες, τι!;

Εκείνη τη στιγμή η Ρομπέρτα ανήγγειλε στο μικρόφωνο:

– Σε λίγο αρχίζει το **ΤΡΑΒΗΓΜΑ ΣΚΟΙΝΙΟΥ** προς τιμήν των διεθνών φιλοξενουμένων μας! Ο

Οζερόνιμο Λάιτον από την Ποντικούπολη θα αντικαταστήσει τον άτυχο της κίτρινης ομάδας!

Οι συμπαίκτες μου με έπιασαν από τα μπράτσα και με πήγαν στο κέντρο της πλατείας.

ΟΟΟΟΟΧ, ΒΟΗΘΕΙΑΑΑ!

Εγώ δεν είμαι τύπος, ή μάλλον ποντικός, αθλητικός!

Τα πόδια μου έγιναν μαλακά σαν **ΜΟΤΣΑΡΕΛΑ** και δοκίμασα να διαμαρτυρηθώ:

– Περιμένετε, σταματήστε τα όλα! Πονάει η πλάτη μου, έχω στραβολαιμιάσει, έχω ναυτία... τέλος πάντων, δεν μπορώ να πάρω μέρος, δεν μπορώ! Όλα όμως στάθηκαν μάταια. Βρέθηκα με ένα **ΣΚΟΙΝΙ** στο χέρι και η διευθύντρια του μουσείου ανήγγειλε:

– Υπέροχα, ο αγώνας ξεκινά!

Έτοιμοι... εμπρός... πάμε!

ΣΟΥΠΠΙΣ!

Η κόκκινη ομάδα άρχισε να τραβάει το **ΣΚΟΙΝΙ** πολύ, μα πολύ, μα πάρα πολύ δυνατά και οι κίτρινοι κινηθήκαμε **χωρίς ισορροπία** μπροστά. Όλα τα μικρά παρακολουθούσαν τον αγώνα με κομμένη την **ΑΝΑΣΑ** και ο Μπράιαν άρχισε να μεταδίδει τον αγώνα:

ΣΟΥΠΠΙΣ!

– Προσοχή, η κόκκινη ομάδα έχει ξεκάθαρο πλεονέκτημα!

– **Κουράγιο, θείε Τζίι!** φώναξε ο Βενιαμίν.

Ο αρχηγός της ομάδας μας φώναξε:

– Να κερδίσουμε το χαμένο έδαφος, δεν τα παρατάμε... κουράγιο, τραβάτε! Τραβάτε!

Και όλοι οι σύντροφοί μου απάντησαν μαζί:

**-ΕΪ-ΟΠ... ΕΪ-ΟΠ...
ΕΪ-ΟΠ!**

Κουράγιο, τραβάτε!

Σιγά σιγά κερδίζαμε το χαμένο έδαφος, και προσπάθησα να **ΤΡΑΒΗΞΩ** με όλη μου τη δύναμη για το καλό της ομάδας: ίσως μαζί μπορούσαμε να τα καταφέρουμε!

Μα τις χίλιες μοτσαρέλες, τι ζόρι!!!

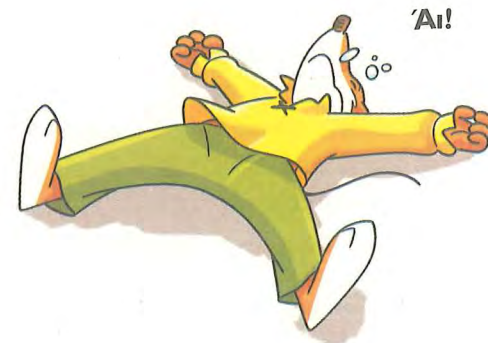
Είχα **ΙΔΡΩΣΕΙ** πάρα πολύ!

Οι κόκκινοι άρχισαν να υποχωρούν και τότε τράβηξα πιο δυνατά, πιο δυνατά, πιο δυνατά, μέχρι που...

Το σκοινί μου έφυγε από τα χέρια (έφταιγε το **ΛΑΔΙ** της μπρουσκέτας!), έπεσα προς τα πίσω και βρέθηκα ανάσκελα, με τα πόδια ανοιχτά.

ΑΪ... ΤΙ ΠΟΝΟΣ ΣΤΟΝ ΠΙΣΙΝΟ!

Τα μικρά, η Τέα και η διευθύντρια μαζεύτηκαν γύρω μου για να δουν πώς ήμουν.

Η Τράπι με κοίταξε καλά καλά και έβαλε τα γέλια:
– Τζερονιμάκο, είσαι πολύ **αστείος!** Σ' αυτή

τη στάση είσαι ολόιδιος με ένα από τα πιο διάσημα **ΣΧΕΔΙΑ** του Λεονάρντο!

Μα τις χίλιες μοτσαρέλες, έδειχνα εντελώς **μπουμπούνας!**

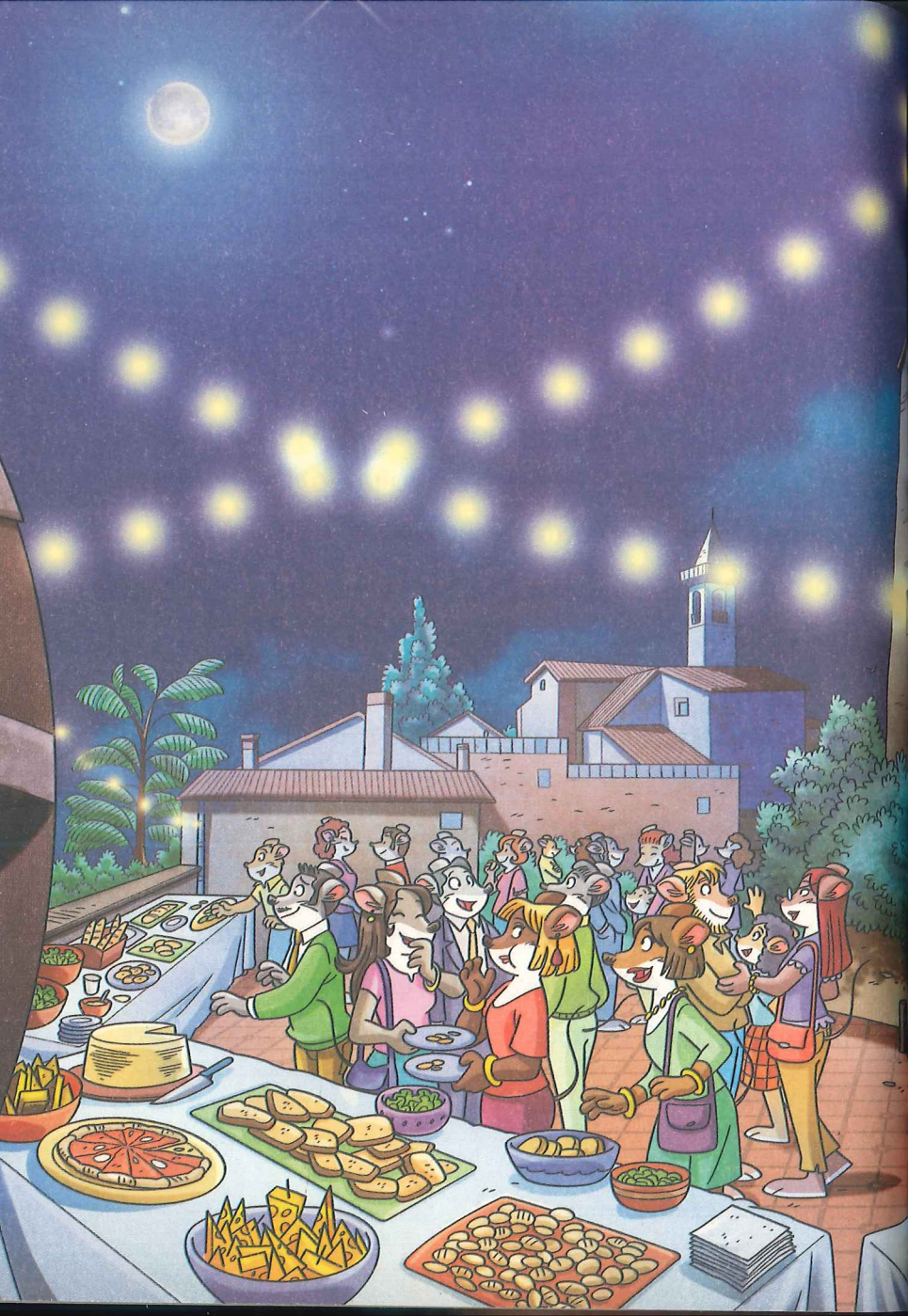
ΤΡΩΜΕ (Ή ΜΗΠΩΣ ΟΧΙ;)

Ευτυχώς, είχε φτάσει η ώρα του δείπνου: ύστερα απ' όλες αυτές τις κακοτυχίες το μόνο που επιθυμούσα ήταν να γευτώ τα υπέροχα **ΤΥΡΙΑ** της Τοσκάνης!

Η διευθύντρια του μουσείου είπε:

– Ακολουθήστε με, ετοιμάσαμε ένα τραπέζι για το καλωσόρισμα στην υπέροχη Πιάτσα ντελ Καστέλο, την κεντρική μας πλατεία!

Όταν φτάσαμε, μείναμε όλοι με το στόμα ανοιχτό! Στο τραπέζι υπήρχαν κεφάλια **ΠΕΚΟΡΙΝΟ**, πιτούλες γεμιστές με **ΚΡΕΜΑ** από τυρί και έξτρα παρθένο ελαιόλαδο, χυμοί φρέσκων **ΤΥΡΙΩΝ** με ρώγες από σταφύλι, και ένα σωρό άλλες λιχουδιές!

Ορίστε το τραπέζι!

Τι λικουδιές!

Τι βραδιά!

Μιαμ!

Ω, όχι!

Στη σκέψη ότι θα δοκίμαζα
όλες εκείνες τις λιχουδιές
μου έτρεχαν τα σάλια...

Ετοιμαζόμουν να δαγκώ-
σω μια πεντανόστιμη φέτα

ΠΕΚΟΡΙΝΟ, όταν...

ΝΤΡΙΙΙΙΙΙΙΙΙΝΝ!!

Ω, όχι, ήταν το κινητό μου!

- Εμπρός; Εδώ Στίλτον, Τζερό-

νιμο Στίλτον...

Από την άλλη πλευρά ο παππούς Τορκουάτο
βρόντησε:

- **ΠΑΛΙΟΕΓΓΟΝΕ**, επιτέλους, σε βρίσκω!

Κάνεις διακοπές, αντί να δουλεύεις, ε;

- Χμ, ειλικρινά..., τραύλισα.

Ο παππούς όμως συνέχισε:

- Βάζω στοίχημα ότι ετοιμαζόσουν να **ΔΑΓΚΩ-**
ΣΕΙΣ μια φέτα πεκορίνο, σωστά!;

Μα τις χίλιες μοτσαρέλες, πώς το ήξερε;!;

Μετά είπε:

- Θυμάσαι εκείνο το **άρθρο** για την Ποντικού-
πολη; Εκείνο το πολύ μεγάλο και πολύ σημαντι-
κό; Εκείνο που θα πρέπει οπωσδήποτε να είναι
έτοιμο τον επόμενο μήνα;

- Βέβαια, παππού... Θα αρχίσω να το γράφω μό-
λις επιστρέψω από την Ιταλία!

- Όχι, αγαπητέ εγγονέ! Όχι, όχι και πάλι όχι!
Γιατί δεν μοιάζεις στην αδερφή σου, την Τέα;
Αυτή δεν θα ανέβαλλε ποτέ μια δουλειά για μια
βόλτα στην **Ιταλία!**

- Μα, παππού, είναι εδώ μαζί μου, στο Βίντσι!
στρίγκλιστα απελπισμένος.

- Θα βγάξει **ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ** για ένα ωραίο
ρεπορτάζ, αντί να χαζολογάει! Πάντως είπα στον
δήμαρχο ότι μπορούμε να μειώσουμε τον χρόνο,
και το άρθρο θα δημοσιευτεί... **ΜΕΘΑΥΡΙΟ!**

- Μα τις χίλιες μοτσαρέλες! Πώς μεθαύριο;!

- Μην παριστάνεις τον αχαΐρευτο, μπουμπούνα

εγγονέ! Αύριο το πρωί περιμένω το προσχέδιο του άρθρου σου!

**ΤΡΕΧΟΥΜΕ, ΤΡΕΧΟΥΜΕ,
ΤΡΕΧΟΥΜΕΕΕΕΕ!**

Και έκλεισε.

Αγαπητά μου τρωκτικά, το ξέρετε κι εσείς, όταν ο παππούς Τορκουάτο βάζει κάτι στον νου του, κανένας δεν μπορεί να του αλλάξει γνώμη!

Έτσι, χαιρέτησα με **ΒΑΡΙΑ ΚΑΡΔΙΑ** τη διευθύντρια, την Τέα και τα μικρά, και γύρισα στο ξενοδοχείο να δουλέψω...

Καθώς χτυπούσα τα **ΠΛΗΚΤΡΑ** του υπολογιστή, κάποιος χτύπησε την πόρτα:

ΤΟΚ ΤΟΚ ΤΟΚ!

Η Τράπι και ο Βενιαμίν μπήκαν στο δωμάτιο κρατώντας ένα πιάτο γεμάτο

ΠΕΚΟΡΙΝΟ.

– Για σένα, θείε Τζι! Λίγη ενέργεια για τη βραδινή δουλειά σου!

Τι τρυφερές **ΤΥΡΟΜΠΟΥΚΙΕΣ** που είναι τα ανιψάκια μου! Αφού μασούλησα μερικές φέτες τυρί...

...η δουλειά κύλησε σαν το λάδι!

ΕΞΕΡΕΥΝΩΝΤΑΣ ΤΟ ΒΙΝΤΣΙ!

Το επόμενο πρωί ξεκινήσαμε τη βόλτα μας για να εξερευνήσουμε το Βίντσι. Πρώτος σταθμός: το

Μουσείο για τον Λεονάρντο φυσικά!

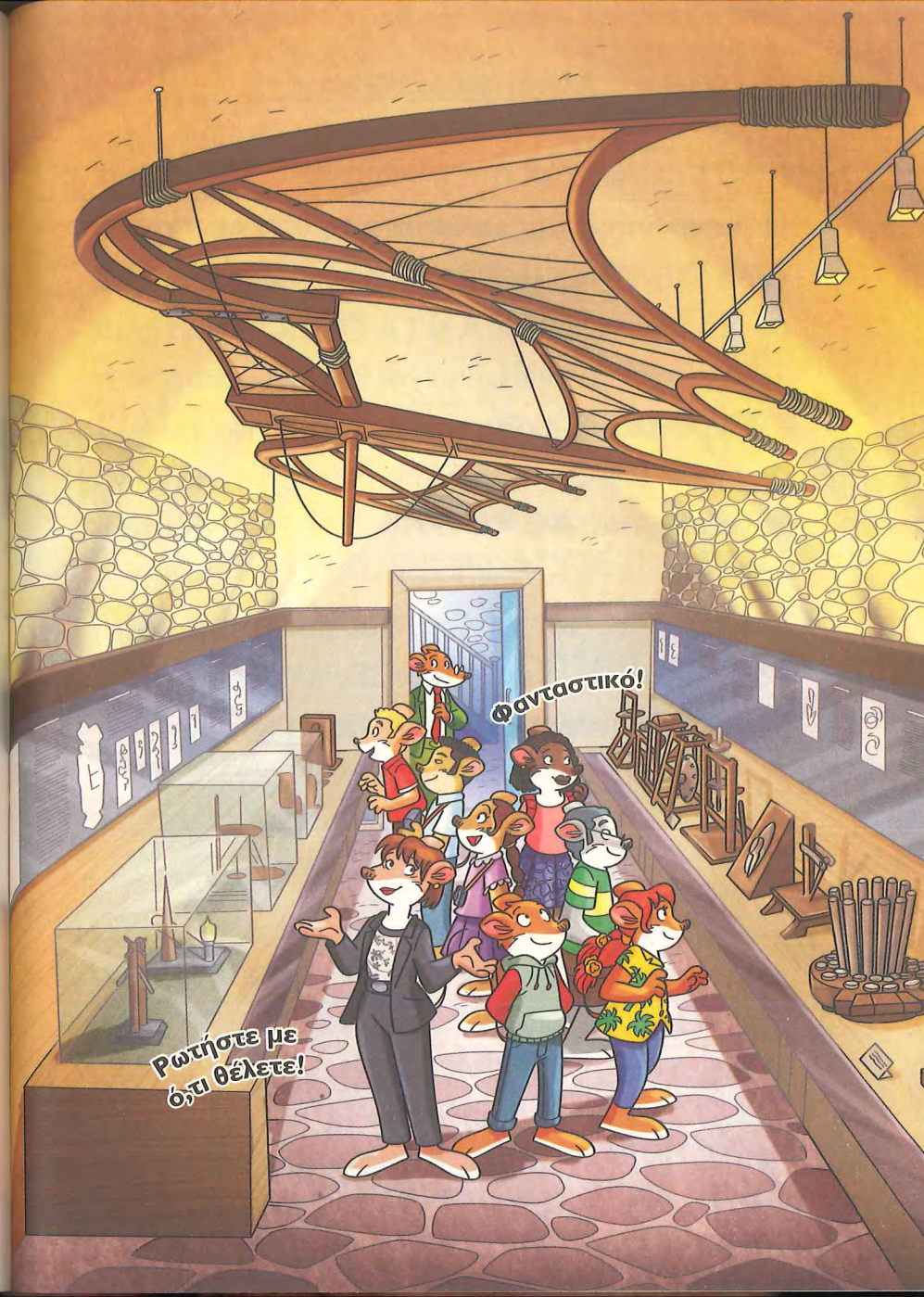
Η Ρομπέρτα μας περιμένε στην είσοδο και μας υποδέχτηκε λέγοντας:

– Είστε έτοιμοι να δούμε τις υπέροχες **ΜΗΧΑΝΕΣ** του Λεονάρντο;

Τα μικρά πανηγύρισαν όλα μαζί:

Μουσείο για τον Λεονάρντο

Το Μουσείο για τον Λεονάρντο διαθέτει την παλαιότερη συλλογή μηχανημάτων του, που είναι αφιερωμένα στον τεχνολόγο, επιστήμονα και μηχανικό Λεονάρντο. Τα εκθέματα του μουσείου εκτίθενται σε δύο μέρη, το αρχοντικό Ουτσιέλι και το Καστέλο των Κομήτων Γκουίντι. Οι μηχανές και τα μοντέλα είναι ίδια με τα σχέδια και τις σημειώσεις αυτής της μεγαλοφυΐας. Υπάρχουν επίσης ψηφιακές αναπαραστάσεις και διαδραστικές εφαρμογές.

- **Ναι, ναι, ζήτω!**

Η διευθύντρια μας συνόδεψε σε όλη την περιήγηση εξηγώντας μας μυστικά και αξιοπερίεργα σε ό,τι βλέπαμε: τι **ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗ** εμπειρία!

Όλα κυλούσαν ομαλά, μέχρι που η Τράπι είπε:

- Τζερονιμάκο, κοίτα αυτό το τεράστιο φτερό... Δεν σου θυμίζει κάτι; Δεν βλέπω την ώρα να ξαναμπώ στο **ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ** του Μαστροσαΐνη!

Μα τις χίλιες μοτσαρέλες, και μόνο στη σκέψη έγινα **ΠΡΑΣΙΝΟΣ** σαν σαύρα. Σκουίιιι!

Μόλις τελείωσε η επίσκεψη, τα μικρά έβγαλαν

ένα σωρό φωτογραφίες στο αρχαίο **Καστέλο των Κομήτων Γκουίντι**.

Εγώ το εκμεταλλεύτηκα για να χαλαρώσω, όταν η Λεονόρ φώναξε:

- Ε!!!! Τρέξτε όλοι εδώ! Με τον **ΣΟΥΠΕΡ-ΜΕΓΑ-ΨΗΡ ΖΟΥΜ** που έχω, ανακάλυψα κάτι πολύ περίεργο!

Τα μικρά έτρεξαν να δουν τι ήταν, ρίχνοντάς με κάτω και **ΠΑΡΑΣΥΡΟΝΤΑΣ ΜΕ**.

Γιατί, γιατί, γιατί να συμβαίνουν όλα σ' εμένα;!

Όταν σηκώθηκα, η Λεονόρ έβαλε τη **ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ** μπροστά στα μάτια μου και είπε:

– Κύριε Στίλτον, κοιτάξτε τι ανακάλυψα!
Κοίταξα την εικόνα και... *μα τα χίλια τρίγωνα τυ-
ράκια*, ένα από τα **ΤΟΥΒΛΑ** της πρόσοψης
του καστέλου δεν ήταν στην ίδια ευθεία με τα
υπόλοιπα και είχε ένα μικρό πόμολο!

– Μοιάζει με συρτάρι! σχολίασε ο Βενιαμίν.
Ο ανιψιός μου είχε δίκιο, αλλά τι δουλειά είχε ένα
συρτάρι σφηνωμένο στην πρόσοψη του πύργου;
Περίεργο, πολύ περίεργο, πάρα πολύ **ΠΕΡΙΕΡΓΟ!**
– Ας το τραβήξουμε για να δούμε αν ανοίγει,
πρότεινε η Τέα.

Η αδερφή μου σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών,
έπιασε το **ΠΟΜΟΛΟ** και το τράβηξε σιγά
σιγά μέχρι που το συρτάρι άνοιξε!

Μπροστά στα έκπληκτα μάτια μας η Τέα έβγαλε
μια αρχαία **ΠΕΡΓΑΜΗΝΗ** και την ξετύλιξε.

– Μα τι γράφει; Δεν καταλαβαίνω γου, σχο-
λίασα.

Η διευθύντρια του μουσείου όμως είπε:

ΙΤΑΝΑΜΑ ΣΙΕΙΝΙΕΜ ΗΜ ΑΙ ΑΙ Γ
ΙΤΡΑΤΑΚ ΟΤ ΖΟΖΕΜΑ ΖΕΡΕ
ΣΙΕΘΥΟΛΟΚΑ ΑΙ ΑΙΚΣ ΗΝΙΖΑΡΠ ΗΗΤ
ΖΙΕΠΜ ΗΗΜ ΑΙ ΟΜΟΡΑ ΙΟΤΣ ΑΜ
ΟΠΟΥΤΑΡΕΙ ΕΧΕΙ ΑΡΚΥΤΑ ΗΗΤ ΟΠΟΥ
ΙΕΚΕΙ ΑΘ ΒΕΙΤ ΟΙΕΜΕΝΟΤ ΖΙΕΡΒ ΕΘ ΙΕΚΕ
ΑΚΟΛΟΥΘΕΤΕ ΤΟ ΡΕΥΜΑ ΟΤ ΣΗΘΥΟΛΟΚΑ
ΚΑΙ ΣΠΡΕΖΕΤΕ ΤΟ ΠΡΟΤΟΤΥΠΟ ΤΟ ΙΑΚ
ΟΤΑΝ ΝΙΟΖΕΙΣ ΣΙΕΙΝΙΕΜ ΑΙ
ΚΟΙΤΑ ΟΠΟΥΤΑΡΕΙ ΑΙ ΑΙ ΑΙ ΑΙ ΑΙ ΑΙ
ΒΕΙΤ ΤΟΝ ΒΡΑΧΟ ΤΟ ΣΤΡΑΤΙ
ΟΠΟΥΤΑΡΕΙ ΜΟΜΟΖΟΚΗ
ΑΙ ΝΙΟΖΕΙΣ ΕΜΕΙΣ ΟΤΙ ΑΙ ΑΙ ΑΙ ΑΙ ΑΙ
ΟΤΑΝ ΒΕΙΤ ΤΟΝ ΒΡΑΧΟ ΤΟ ΣΤΡΑΤΙ

– Αυτή η ανακάλυψη μπορεί να είναι **ΦΑΝΤΑ-
ΣΤΙΚΗ!** Η περγαμηνή μοιάζει γραμμένη από
τον Λεονάρντο. Όπως ξέρετε, συνήθιζε να γρά-
φει με τρόπο **ΚΑΤΟΠΤΡΙΚΟ!**

**Δοκίμασε κι εσύ να αποκωδικοποιήσεις το μήνυμα
του Λεονάρντο!**

Πήγαινε μπροστά σε έναν καθρέφτη και σήκωσε τη σελίδα
του βιβλίου με την περγαμηνή μπροστά σου, έτσι ώστε να τη
διαβάζεις στον καθρέφτη. Θα δεις ότι έτσι θα καταφέρεις να
τη διαβάσεις εύκολα!

– Οπότε, για να αποκωδικοποιήσουμε την περγαμνή, χρειαζόμαστε έναν **ΚΑΘΡΕΦΤΗ**, αναφώνησε η Τέα. Ορίστε, έχω έναν! είπε αφού έψαξε στην τσάντα της. Ας δοκιμάσουμε να τη διαβάσουμε!

Η μέθοδος είχε αποτέλεσμα: το κείμενο της περγαμνής **ΑΝΤΑΝΑΚΛΩΜΕΝΟ ΟΝΕΜΩΛΑΚΑΝΑΤΙΑ** στον καθρέφτη φανέρωνε τις λέξεις με τη σωστή φορά!

Ξάφνου, μου ήρθε μια ιδέα:

– Διαβάστε δυνατά το κείμενο, κι εγώ θα το γράψω στο σημειωματάριό μου!

Έτσι, καθώς σημειώνα λέξη προς λέξη, είδαμε το **ΜΗΝΥΜΑ**.

Τελικά η αδερφή μου είπε δυνατά:

– Μοιάζει με ενδείξεις για ένα **κυνήγι θησαυρού!**

Η διευθύντρια του μουσείου πρότεινε:

– Γιατί δεν δοκιμάζετε να λύσετε το μυστήριο; Στο μεταξύ, εγώ και οι συνάδελφοί μου θα αναλύσουμε την **ΠΕΡΓΑΜΗΝΗ**.

Τα μικρά πανηγύρισαν και ο Βενιαμίν φώναξε:

– Μα βέβαια, η **Λέσχη Φίλων του Λεονάρντο** θα ακολουθήσει τις ενδείξεις και σίγουρα θα βρει τον θησαυρό!

1. Για να μη μείνεις αμανάτι, βρες αμέσως το κατάρτι.
2. Την πράσινη σκιά να ακολουθείς, μα στον δρόμο να μην μπεις.
3. Όπου την άγκυρα έχεις φουντάρει, εκεί θα βρεις το αλεσμένο στάρι.
4. Ακολούθησε το ρεύμα ως τη νεροδεσιά και σπρώξε το πρώτο σκαλί δεξιά.
5. Όταν νιώσεις σιγουριά, κοίτα όπου είναι όλα σκοτεινά.
6. Βρες τον βράχο στο στρατί όπου υπάρχει μουσική.

ΑΝ ΤΟΝ ΛΕΟΝΑΡΝΤΟ ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΕΙΣ
ΤΟΝ ΘΗΣΑΥΡΟ ΤΟΥ ΘΑ ΤΟΝ ΒΡΕΙΣ!

ΣΤΑ ΙΧΝΗ ΤΟΥ ΛΕΟΝΑΡΝΤΟ...

Ο Πιερ ξαναδιάβασε την πρώτη ένδειξη:

– Για να μη μείνεις αμανάτι, βρες αμέσως το κα-
τάρτι... Τι προσπαθεί να μας πει ο Λεονάρντο;

– **ΚΑΤΑΡΤΙΑ** έχουν τα πλοία, αλλά εδώ στο
Βίντσι δεν υπάρχει θάλασσα! είπε ο Βενιαμίν.

– Όταν δεν ξέρω πού να βρω μια απάντηση, συ-
νήθως την αναζητώ σε κάποιο **ΒΙΒΛΙΟ**...

Τι λέτε, παιδιά, πάμε στη βιβλιοθήκη; πρότεινα
εγώ.

– Ο Τζερονιμάκος δεν είναι πάντα μπουμπουνά-
κος! Εδώ στο Βίντσι υπάρχει η **Λεοναρντιανή**
Βιβλιοθήκη! είπε η Τράπι.

– Πάμε, λοιπόν! είπε η Τέα και άρχισε να τρέχει.
Το δικό μας **κυνήγι θησαυρού** θα αρχίσει εκεί!

Μόλις φτάσαμε, τα μικρά
άρχισαν να συμβουλευονται
διάφορα βιβλία και κάθε
φορά που έβρισκαν κάτι
ενδιαφέρον το έφερναν σ'
εμένα.

– Πάρε αυτό, θείε Τζερό-
νιμο! είπε ο Βενιαμίν δίνον-
τάς μου ένα **μεγάλο βι-
βλίο** με κόκκινο εξώφυλλο.

– ...Κι αυτό! είπε η Τράπι δίνοντάς μου έναν
ΑΡΧΑΙΟ ΚΩΔΙΚΑ.

– ...κι αυτό, κι αυτό, κι αυτό! αναφώνησε η Άγκαθα
προσθέτοντας άλλους τρεις **τόμους**.

Σε δευτερόλεπτα βρέθηκα με μια τεράστια στοί-
βα βιβλίων στα χέρια μου.

Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, σε κάθε μου βήμα
η στοίβα **ΚΟΥΝΙΣΤΑΝ** επικίνδυνα. Σκονίμυτ!

Εκείνη τη στιγμή ο Νινγκ έτρεξε προς το μέρος

Πάμε στη βιβλιοθήκη!

μου, ανέβηκε σε μια σκάλα και έβαλε στην κορυφή της στοίβας έναν χοντρό τόμο, βαρύ και **σκονισμένο!**

Ένα σύννεφο σκόνης γαργάλησε τα ρουθούνια μου και...

ΑΨΟΥ!

Με έκανε να φταρνιστώ! Εξαιτίας του φταρνίσματος έχασα την ισορροπία μου, παραπάτησα και όλα τα βιβλία που κρατούσα έπεσαν **ΠΑΝΩ** μου!

– Μπορώ να μάθω τι συμβαίνει;! Κι εσείς ποιος είστε; είπε τότε μια φωνή.

Μα τις χίλιες μοτσαρέλες, ήταν η βιβλιοθηκάριος! **ΤΙ ΡΕΖΙΛΙΚΙ!**

Κατακόκκινος από την αμηχανία τραύλισα:

– Συγγνώμη... χίλια συγγνώμη! Ονομάζομαι Στίλτον, *Οζερόνιμο Λέιτον*, και...

Την ίδια στιγμή η Τέα και τα μικρά πλησίασαν και ο Βενιαμίν είπε:

– Ψάχνουμε πληροφορίες για ένα **κυνήγι θησαυρού!**

– Θησαυρού; Ποιου θησαυρού; ρώτησε όλο περιέργεια η βιβλιοθηκάριος.

Έτσι, της είπαμε για την περγαμηνή που είχαμε βρει και τη μυστηριώδη **ΠΡΩΤΗ ΕΝΔΕΙΞΗ** που είχε αφήσει ο Λεονάρντο.

Η βιβλιοθηκάριος έμεινε για λίγο σιωπηλή, μετά χαμογέλασε και τελικά αναφώνησε:

– Μα βέβαια... Το **ΚΑΣΤΕΛΟ!**

– Το καστέλο;! είπε τότε η Λεονόρ. Πήγαμε σήμερα το πρωί... Εκεί βρήκαμε την περγαμηνή! Όμως...

– Τι σχέση έχει με το κατάρτι; συμπλήρωσε τη φράση η Τράπι.

– Είναι πολύ απλό: ονομάζουμε «καστέλο του πλοίου» την **ΠΑΛΙΑ ΠΟΛΗ** του Βίντσι. Το σχήμα της θυμίζει περίγραμμα καραβιού... και ο **ΠΥΡΓΟΣ** του φρουρίου μοιάζει με κατάρτι!

Δεν το προσέξατε; εξήγησε η βιβλιοθηκάριος.

Μα τις χίλιες μοτσαρέλες... είχε δίκιο! Να τι εννοούσε ο Λεονάρντο με τη λέξη «κατάρτι». Είχαμε λύσει την **ΠΡΩΤΗ ΕΝΔΕΙΞΗ.**

– Μεγαλοφυές! Ευχαριστώ! πανηγύρισε ο Πιερ. Υποκλίθηκα σαν πραγματικά **ευγενικός πο-ντικός** και είπα στη βιβλιοθηκάριο:

– Σας παρακαλώ, συγχωρέστε με ξανά για τα βιβλία, εγώ...

– Εντάξει, εντάξει, σας συγχωρώ, κύριε Στίλτον, με διέκοψε, αλλά μόνο για χάρη του **Λεονάρντο!**

Και τώρα δρόμο, εμπρός για το καστέλο!

Δεν την αφήσαμε να μας το πει δεύτερη φορά και την επόμενη στιγμή θαυμάσαμε (ξανά) το **καστέλο του πλοίου!**

Το καστέλο του πλοίου

ΣΤΗΝ ΚΟΡΥΦΗ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ!

Καθώς κοιτάζαμε το καστέλο ο Μπράιαν είπε:

– Σύμφωνα με την ένδειξη, πρέπει να πάμε στο κατάρτι, δηλαδή στην κορυφή του **ΠΥΡΓΟΥ!**

– Πάμε! Όποιος φτάσει τελευταίος είναι μπουμπούνας! Έτοιμοι, ξεκινάμε... εμπρός! φώναξε η Τράπι.

Δεν χρειάστηκε να τους το πουν δεύτερη φορά και η Τέα με τα μικρά ξεκίνησαν **TAKYTATA.**

– Ε... περιμένετε κι εμένα, φώναξα εγώ.

– Κουράγιο, Τζερόνιμο! Μη λουφάρεις! μου απάντησε η Τέα.

– Δεν λουφάρω, αναστέναξα. Πουφ, πουφ!

Όταν έφτασα στην κορυφή του πύργου όμως, ήμουν **ΚΟΜΜΑΤΙΑ!**

Στο μεταξύ, η Τέα και τα μικρά είχαν ήδη εξε-
ρευνήσει την περιοχή αναζητώντας τη λύση για
τη **ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΝΔΕΙΞΗ**: Την πράσινη σκιά να
ακολουθείς, μα στον δρόμο να μην μπεις.

– Τίποτα, θείε Τζι, εδώ δεν υπάρχει ίχνος
από **ΠΡΑΣΙΝΕΣ ΣΚΙΕΣ**! με
πληροφόρησε ο Βενιαμίν.

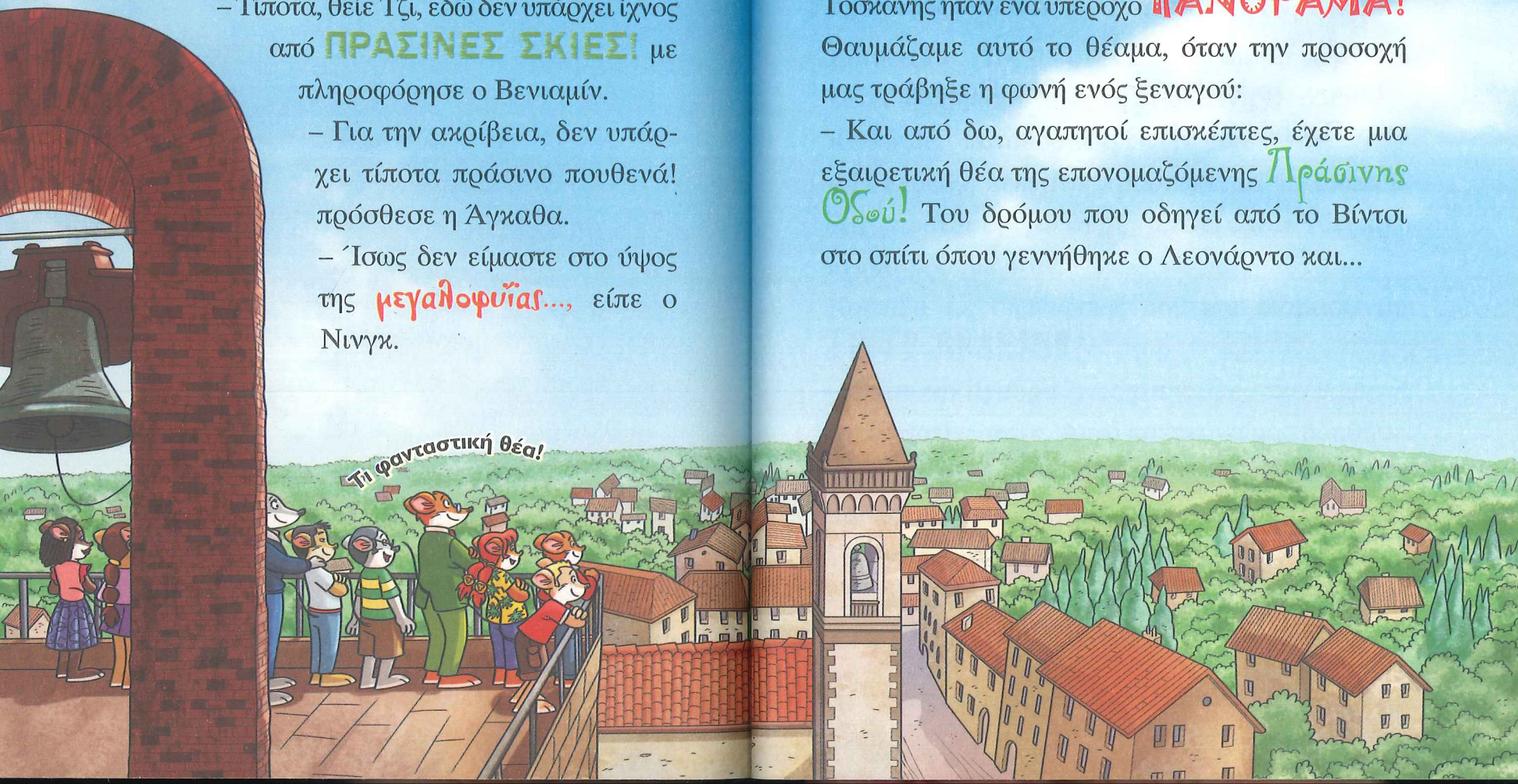
– Για την ακρίβεια, δεν υπάρ-
χει τίποτα πράσινο πουθενά!
πρόσθεσε η Άγκαθα.

– Ίσως δεν είμαστε στο ύψος
της **μεγαλοφυΐας...**, είπε ο
Νινγκ.

– Ας μην το βάζουμε κάτω, παιδιά, προσπάθησα
να τα **παρηγορήσω**. Κοιτάξτε τι φανταστική
θέα έχουμε από δω!

Γύρω μας οι στέγες του Βίντσι και η ύπαιθρος της
Τοσκάνης ήταν ένα υπέροχο **ΠΑΝΟΡΑΜΑ**!
Θαυμάζαμε αυτό το θέαμα, όταν την προσοχή
μας τράβηξε η φωνή ενός ξεναγού:

– Και από δω, αγαπητοί επισκέπτες, έχετε μια
εξαιρετική θέα της επονομαζόμενης **Πράσινης**
Θεού! Του δρόμου που οδηγεί από το Βίντσι
στο σπίτι όπου γεννήθηκε ο Λεονάρντο και...

Η Τράπι **ΑΝΑΠΗΔΗΣΕ:**

– Ε, το ακούσατε κι εσείς!;

Το πρόσωπο του Βενιαμίν φωτίστηκε:

– Να τι εννοούσε ο Λεονάρντο με την «πράσινη σκιά»: την **Πράσινη Οδό** που ανέφερε ο ξεναγός!

– Εμπρός λοιπόν! φώναξε η Τέα. Πάμε γρήγορα στην Πράσινη Οδό!

Ο ΠΑΛΙΟΣ ΜΥΛΟΣ

Ζητήσαμε **ΠΛΗΡΟΦΟΡΪΕΣ** από τον ξεναγό και κατευθυνθήκαμε προς την Πράσινη Οδό.

Καθώς περπατούσαμε ο Νινγκ είπε:

– Η ένδειξη λέει *Την πράσινη σκιά να ακολουθείς, μα στον δρόμο να μην μπεις*, οπότε κάτι πρέπει να βρούμε πριν.

Κοίταξα τις σημειώσεις μου και διάβασα την **ΤΡΙΤΗ ΕΝΔΕΙΞΗ:**

– Όπου την άγκυρα έχεις φουντάρει, εκεί θα βρεις το αλεσμένο στάρι. Αυτό πρέπει να μας βοηθήσει να καταλάβουμε τι **ΨΑΧΝΟΥΜΕ** τώρα, πρόσθεσα.

Εκείνη τη στιγμή η Τράπι φώναξε:

– Ε! Ελάτε να δείτε! Εδώ υπάρχει μια πινακίδα!

ΝΕΡΟΜΥΛΟΣ ΤΟΥ ΒΙΝΤΣΙ

(ΛΕΟΝΑΡΝΤΟ - Α.Κ. 282)

– Μα βέβαια, τον **Νερόμυλο** τον σχεδίασε ο Λεονάρντο, το σχέδιο περιέχεται στον *Ατλαντικό Κώδικα*!* είπε ο Πιερ.

– Και τώρα; Πού είναι ο μύλος; ρώτησε ο Νινγκ.

– Τον κατέστρεψε ο χρόνος. Έχει μείνει μόνο αυτή η **ΠΛΑΚΑ**, εξήγησε ο Πιερ.

– Πάντως είμαστε στο μέρος που αναφέρει ο Λεονάρντο στην ένδειξη: ο μύλος χρησίμευε για να **ΑΛΕΘΟΥΝ** το σιτάρι! πρόσθεσε ο Βενιαμίν. *Μα τις χίλιες μοτσαρέλες, τα μικρά είχαν βρει τη λύση και της τρίτης ένδειξης!*

– Είστε έξοχοι ερευνητές! σχολίασα.

– Όλα οφείλονται στον Λεονάρντο, Τζερονι-

μέτο! Αυτός μας εμπνέει... με τη μεγαλοφυΐα του! γέλασε η Τράπι.

– Τι πρέπει να ψάξουμε τώρα; ρώτησε η Λεονόρ. Πήρα το σημειωματάριό μου και διάβασα την **ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΝΔΕΙΞΗ**:

– Ακολούθησε το ρεύμα ως τη νεροδεσιά και σπρώξε το πρώτο σκαλί δεξιά.

– Το **ΝΕΡΟ** έθετε σε λειτουργία τον μύλο, αλλά τώρα που ο μύλος δεν υπάρχει, τι μπορούμε να ακολουθήσουμε; είπε ο Πιερ.

Μείναμε σιωπηλοί για λίγο, έπειτα η Τέα είπε:

– Νομίζω πως ήρθε η στιγμή να ζητήσουμε βοήθεια από την τεχνολογία.

Η αδερφή μου έβγαλε από την τσάντα της το **ΚΙΝΗΤΟ** της και άνοιξε τον χάρτη της περιοχής.

– Τι κάνεις; ρώτησε η Άγκαθα.

– Χάρη στους online **ΧΑΡΤΕΣ** μπορούμε να δούμε τι υπάρχει στα περίχωρα και πιθανόν να μας βοηθήσει να καταλάβουμε τι μας λέει ο Λεονάρντο. Για παράδειγμα, εδώ κοντά υπάρχει μια «νεροδεσιά», εξήγησε η Τέα.

– Τι αστεία ονομασία! αναφώνησε η Λεονόρ.

– Η νεροδεσιά ήταν αρδευτικό* έργο που έστελνε νερό στον μύλο και..., εξήγησε ο Πιερ, αλλά ο Μπράιαν τον διέκοψε φωνάζοντας:

– Μα είναι τελείως ξεκάθαρο! Ο Λεονάρντο ήταν **χωρατατζής...**

Τον κοιτάξαμε έκπληκτοι κι εγώ έδωσα φωνή στη σκέψη όλων:

– Χμ... θα ήθελες να μας εξηγήσεις;

Εμείς δεν καταλαβαίνουμε γρυ!!!

– Σκεφτείτε λίγο, είναι σαν σταυρόλεξο: μερικές φορές χρησιμοποιούνται **λογοπαιγνία** για να δώσουν τον ορισμό.

* Τα αρδευτικά έργα είναι εγκαταστάσεις που επιτρέπουν τη συλλογή νερού από τη φυσική του κοίτη.

Σε αυτή την περίπτωση, νεροδεσιά είναι μια άλλη ονομασία του φράγματος! Συγκέντρωνε και καθύθυνε το νερό που θα πήγαινε στον μύλο!

Μα τις χίλιες μοτσαρέλες, η λύση για την **ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΝΔΕΙΞΗ** είχε βρεθεί!

Ακολουθώντας τις ενδείξεις του κινητού, η Τέα μας οδήγησε στη νεροδεσιά. Μια **κατασκευή** στη μέση του δάσους, δηλαδή μια σειρά από μεγάλες πεζούλες.

– Τι εκπληκτικό έργο μηχανικής! Η δομή της, που μοιάζει με σκάλα, δεν επιτρέπει μόνο να κατευθύνεις την πορεία του νερού, αλλά και να μειώνεις τη δύναμή του! σχολίασε ο Πιερ.

– Μια στιγμή! παρενέβη ο Νινγκ. Προηγουμένως είπες «σκάλα»;

– Ναι, γιατί;

– Η **ΕΝΔΕΙΞΗ** λέει: Ακολούθησε το ρεύμα ως τη νεροδεσιά και σπρώξε το πρώτο σκαλί δεξιά!

Οι σκάλες αποτελούνται από σκαλιά και η νεροδεσιά... κατά βάθος είναι μια σκάλα!

– Σωστά, Νινγκ! αναφώνησε η Τράπι.

Ο Μπράιαν πλησίασε στο πρώτο **ΣΚΑΛΙ** δεξιά και είπε:

– Εμπρός, ας το σπρώξουμε!

Τα μικρά δεν χρειάστηκε να το ακούσουν δεύτερη φορά και άρχισαν όλα μαζί να **ΣΠΡΩΧΝΟΥΝ** το σκαλί.

– Τίποτα, δεν κουνιέται καθόλου! αναστέναξε η Τράπι.

– Περιμένετε, θα σας βοηθήσουμε κι εμείς!

Πάμε, Τζερόνιμο! είπε η Τέα.

Σπρώξαμε όλοι μαζί και, αυτή τη φορά...

...η πέτρα κουνήθηκε!

Την ίδια στιγμή, ανάμεσα στα φύλλα πίσω μας, άνοιξε μια **ΚΑΤΑΝΑΚΤΗ**.

Ο Πιερ γούρλωσε τα μάτια του και φώναξε:

- Τι μεγαλοφυής μηχανισμός!
- Περιπέτεια που σου κόβει την ανάσα! πρόσθεσε ο Νινγκ.
- Ο **Λεονάρντο** είναι μια συνεχής έκπληξη! κατέληξε η Λεονόρ.

Ενώ τα μικρά είχαν ενθουσιαστεί από τη μεγαλοφυΐα του Λεονάρντο, εγώ πλησίασα στην καταπακτή και ανατρίχιασα...

ΕΚΕΙ ΚΑΤΩ ΗΤΑΝ ΟΛΑ ΣΚΟΤΕΙΝΑ...

ΟΧΙ, ΚΑΤΙ ΠΑΡΑΠΑΝΩ ΑΠΟ ΣΚΟΤΕΙΝΑ...

ΣΚΕΤΗ ΠΙΣΣΑ!

Μπρρρ, τι φοβερός φόβος!

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΠΕΡΑΣΜΑ

Ο Νινγκ έβγαλε από την τσέπη του έναν **ΦΑΚΟ** και είπε:

- Τον έχω πάντοτε μαζί μου για ώρα ανάγκης και θα μας βοηθήσει να φωτίσουμε το μυστικό πέραςμα. Όμως... ποιος θα κατέβει πρώτος;
- Άρχισα να σφυρίζω δήθεν αδιάφορα, αλλά η Τράπι με έσπρωξε μπροστά και είπε:
- Ο Τζερονιμέτο δηλώνει εθελοντής!

ΤΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙΙ;!!

Δεν ήθελα να κατέβω πρώτος εκεί κάτω!
Τα μικρά όμως με κοίταξαν με **ΜΑΤΙΑ** όλο ελπίδα και ο Νινγκ μου έδωσε τον φακό. Φتون ποντικότρυπα, είχα παγιδευτεί!

– Εντάξει... σύμφωνοι... πάω να δω, είπα με τα πόδια μου να **ΤΡΕΜΟΥΝ** και τα δόντια να χτυπούν. Χώθηκα στην τρύπα και βρέθηκα καταμεσής ενός υπόγειου **ΜΟΝΟΠΑΤΙΟΥ**. Ήταν πολύ σκοτεινό, αλλά ευτυχώς δεν φαινόταν να υπάρχουν κίνδυνοι, και έτσι φώναξα:

– Είναι ασφαλές! Κατεβείτε κι εσείς!

Η Τέα και τα μικρά **ΚΑΤΕΒΗΚΑΝ** σβέλτα και ο Βενιαμίν φώναξε:

– Τι συγκίνηση! Ένα πραγματικό μυστικό πέρασμα... Ποιος ξέρει πού να βγάζει!

Όσο προχωρούσαμε το μονοπάτι γινόταν πιο στενό και σκοτεινό. Μια **ΑΝΑΤΡΙΧΙΔΑ** με διαπέρασε από την άκρη των μουστακιών μέχρι την άκρη της ουράς και ψιθύρισα:

– Μήπως θα ήταν καλύτερα να γυρίσουμε πίσω;

– Με τίποτα! Για να ολοκληρώσουμε το **ΚΥΝΗΓΙ του θησαυρού**, πρέπει να φτάσουμε μέχρι το τέλος! μου απάντησε σοβαρά η Άγκαθα.

Έκανα κουράγιο και προχώρησα, αλλά κάποια στιγμή είχα την εντύπωση πως κάποιος μας **ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΣΕ...**

Έστρεψα τον φακό προς τα πάνω και... καμιά εκατοστή τερατώδη μαύρα **ΠΛΑΣΜΑΤΑ** έπεσαν από την οροφή.

Ένιωσα πως θα λιποθυμήσω και ούρλιαξα:

- ΒΟΗΘΕΙΑ! ΒΟΗΘΕΙΑ! ΒΟΗΘΕΙΑ! ΤΡΕΞΤΕ ΟΛΟΙ, ΤΡΕΞΤΕΕΕ!

Άρχισα να τρέχω με όλη μου τη δύναμη και με τα μάτια κλειστά (δεν ήθελα να δω εκείνα τα φρικτά πλάσματα!) μέχρι που... **μπαμ!**

Χτύπησα πάνω σε κάτι και βρέθηκα με τον πισινό στο έδαφος και τα πόδια ψηλά!

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΛΕΟΝΑΡΝΤΟ

Όταν ξανάνοιξα τα μάτια μου, είδα όλα τα μικρά και την Τέα σκυμμένους από πάνω μου.

- Τζερονιμουλάκι, τι προσπαθείς να κάνεις;!

- Τράπι! Είστε όλοι εδώ; Είστε καλά; στρίγκλισα καθώς προσπαθούσα να σηκωθώ.

- Μα και βέβαια είμαστε καλά! Κάτι **ΑΡΑΧΝΕΣ**

ήταν!

Μα τις χίλιες μοτσαρέλες...

εμένα μου είχαν φανεί σαν

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΑ ΤΕΡΑΤΑ!

- Δεν θα το πιστέψεις, αλλά τρέχοντας ανακάλυψες το τέλος του μυστικού περάσματος... Κοίτα πού **ΧΤΥΗΓΗΣΕΣ!** μου είπε η Τέα.

Σήκωσα το βλέμμα μου και... *μα τις χίλιες μοτσαρέλες, είχα βρει μια ΠΟΡΤΑ!*

Ο Βενιαμίν τράβηξε το χερούλι... και η πόρτα άνοιξε! Μπροστά μας υπήρχε μια μεγάλη σκάλα. Την *α.ν.ε.β.ή.κ.α.μ.ε.* και βρεθήκαμε στο εσωτερικό ενός δωματίου σε κάποιο σπίτι.

Καθώς κοίταζα γύρω, μια δυνατή φωνή πίσω μας βρόντησε:

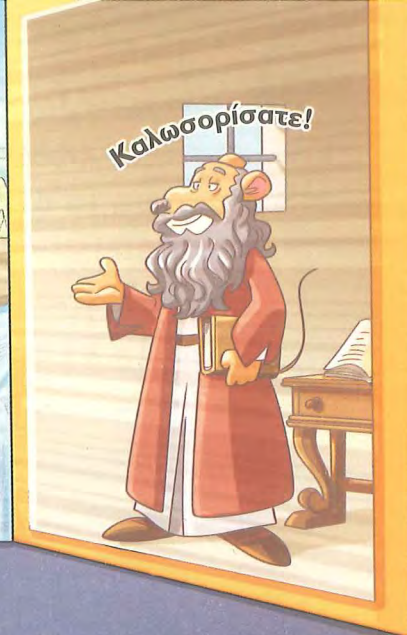
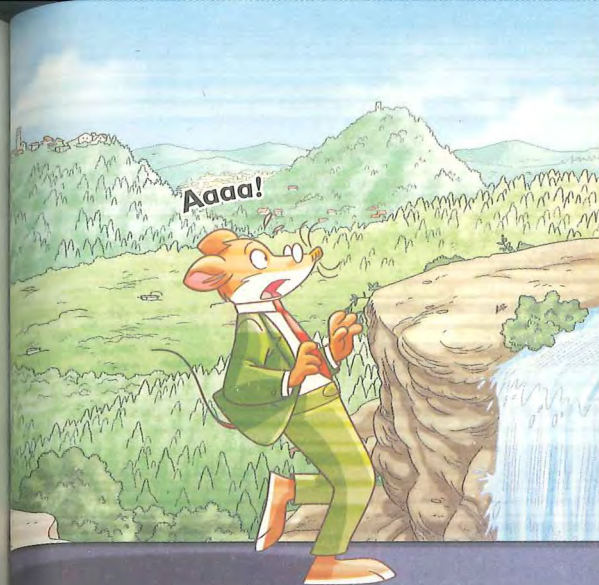
– *Καλωσορίσατε στο σπίτι μου!*

Γύρισα και... δεν μπορούσα να πιστέψω στα μάτια μου! Μπροστά μου στεκόταν ο **Λεονάρντο ντα Βίντσι!** Μα... μα... μα... πώς ήταν δυνατόν;

Άρχισα να τρέμω από την άκρη των μουστακιών μέχρι την άκρη της ουράς και στη στιγμή λιποθύμησα από τον φόβο.

Όταν συνήλθα, τα μικρά και η Τέα γελούσαν με την καρδιά τους:

– Χα, χα, χα, Τζεο, δεν θα αλλάξεις ποτέ!

Δεν καταλάβαινα τίποτα...

– Πού είναι το αστείο; ρώτησα. Δεν είδατε κι εσείς το **ΦΑΝΤΑΣΜΑ** του Λεονάρντο;!

– Θείε Τζι, δεν υπάρχει κανένα φάντασμα! Το μυστικό πέραςμα οδηγεί στο **σπίτι** όπου γεννήθηκε ο Λεονάρντο, που είναι ανοιχτό για το κοινό! Αυτό που είδες ήταν το ολόγραμμα* που υποδέχεται τους επισκέπτες!

Οοοοοοοοοοοχ, είχα γίνει για άλλη μια φορά **ρεζίλι!**

* Ολόγραμμα είναι η καταγραφή των φωτεινών κυμάτων ενός αντικειμένου, ώστε να αναπαράγει ένα ακριβές τρισδιάστατο είδωλο-αντίγραφο του.

Ξάφνου, μου ήρθε μια ιδέα: μερικές φορές δεν ωφελεί σε τίποτα να εξακολουθείς να **σκέφτεσαι** το ίδιο πράγμα, αντίθετα, μπορείς να βρεις τη λύση καθώς σκέφτεσαι κάτι άλλο!

Το σπίτι απέχει λίγα χιλιόμετρα από την κωμόπολη του Βίντσι και είναι ανοιχτό στο κοινό· είναι μια υπέροχη ευκαιρία να ανακαλύψουμε τις ρίζες του Λεονάρντο και τη φύση που τόσο τον επηρέασε.

Έτσι, πρότεινα:

– Φίλοι του Λεονάρντο, ακούστε με. Γιατί δεν μας λέτε κάτι γι' αυτό το **σπίτι**;

Η Λεονόρ αναφώνησε ενθουσιασμένη:

– Βέβαια, κύριε Στίλτον! Ο Λεονάρντο γεννήθηκε σ' αυτό το απλό αγροτικό σπίτι **στις 15 Απριλίου του 1452...**

– Βρισκόμαστε στο Ανκιάνο, ένα μικρό προάστιο του Βίντσι, συνέχισε ο Βενιαμίν.

– Είμαστε στην **ΥΠΑΙΘΡΟ** και το γύρω τοπίο έχει παραμείνει όπως ήταν το 1400, πρόσθεσε ο Νινγκ.

– Ο μικρός Λεονάρντο μπορούσε να τρέχει κάθε μέρα στα λιβάδια! συνέχισε ο Πιερ. Και ζεστανόταν τα βράδια μπροστά στη **ΦΩΤΙΑ** του τζακιού...

Το πρόσωπο της Τράπι φωτίστηκε:

– Περιμένετε, περιμένετε, περιμένετε! Νομίζω ότι κατάλαβα ποιο είναι το μέρος όπου όλα εί-

ναι σκοτεινά... Η καμινάδα του τζακιού!

Μα βέβαια, η ανιψιά μου είχε μια εξαιρετική ιδέα! Το έλεγα εγώ ότι αν σκεφτείς κάτι άλλο βοηθάει, αλλά... ποιος θα χωνόταν στο **ΤΖΑΚΙ**;

Είχα ένα άσχημο, πολύ άσχημο προαίσθημα!

Προσπάθησα να κάνω ένα βήμα πίσω, αλλά η Τέα με άρπαξε από το **Χ Ε Ρ Ι** και είπε:

– Κουράγιο, Τζερόνιμο! Μπες στην καμινάδα!

Οοοοοοοχ, γιατί, γιατί, γιατί να συμβαίνουν όλα σ' εμένα;!

Η αδερφή μου συνέχισε:

– Εμπρός, μπες εσύ, κι εμείς θα σε **ΣΠΡΟΣΟΥΜΕ** απαλά!

Έτσι, βρέθηκα στο τζάκι του σπιτιού του Λεονάρντο!

Ευτυχώς, η καμινάδα ήταν πολύ μεγάλη, αλλά είχε τέτοια **ΣΚΟΤΕΙΝΙΑ**, που δεν ξεχώριζες έναν γάτο από έναν ποντικό!

Άρχισα λοιπόν να ψηλαφώ τον τοίχο μέχρι που βρήκα μια εσοχή...

Μα τις χίλιες μοτσαρέλες, κάτι υπήρχε εκεί μέσα!

Έπιασα το **μυστηριώδες αντικείμενο** και είπα:
– Κάτι βρήκα! Βοηθήστε με να βγω!

Όταν επέστρεψα στο φως, τα μικρά έσκασαν στα γέλια.

Κοίταξα τα χέρια μου και κατάλαβα τον λόγο: ήμουν γεμάτος **ΒΗΡΤΑΛΙΤ** από την άκρη των μουστακιών μέχρι την άκρη της ουράς!

ΑΙΝΙΓΜΑ ΜΕΤΑ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Τα μικρά καθάρισαν το μυστηριώδες αντικείμενο που είχα βρει στην καμινάδα: ήταν

ένα μικρό **χάλκινο κουτί**,

που περιείχε έναν χάρτη και
ένα μυστηριώδες κλειδί.

– Λύσαμε την **ΠΕΜΠΤΗ**
ΕΝΔΕΙΞΗ! Η έρευνα όμως συ-

νεχίζεται! αναφώνησε η Άγκαθα.

– Προτού ξεκινήσουμε, μπορώ να βγάλω την καπνιά από πάνω μου; ρώτησα.

Η Τράπι όμως κούνησε ζωηρά το κεφάλι:

– Όχι, όχι, όχι! Πρέπει να πάμε **ΑΜΕΣΩΣ**, Τζερονιμούλη! Ο θησαυρός είναι πολύ κοντά!

Οοοοοοχ, αυτό το κυνήγι θησαυρού ήταν ατελείωτο!

Έτσι, εγώ, η Τέα και τα παιδιά ακολουθήσαμε τη διαδρομή που υπήρχε στον **ΧΑΡΤΗ** του Λεονάρντο.

Όταν φτάσαμε στον προορισμό μας, ο Νινγκ μου ζήτησε να διαβάσω την **ΕΚΤΗ ΕΝΔΕΙΞΗ** του Λεονάρντο. Έβγαλα το σημειωματάριό μου και διάβασα:

– Βρες τον βράχο στο στρατί όπου υπάρχει μουσική.

– Οπότε πρέπει να βρούμε... έναν βράχο!

– Μάλιστα, εδώ όμως είναι γεμάτο βράχους... Πώς θα καταλάβουμε ποιος είναι ο σωστός, με τη μουσική; σχολίασε ο Βενιαμίν.

– Αρχίζουμε την έρευνα...

**Τίποτα δεν είναι αδύνατον
για τους φίλους του Λεονάρντο!**

αναφώνησε η Λεονόρ απλώνοντας το χέρι της ανάμεσά μας.

Αμέσως τη μιμηθήκαμε όλοι, βγάζοντας μια κραυγή ενθάρρυνσης.

Μετά αρχίσαμε να κοιτάμε τριγύρω.

Έπειτα από λίγα λεπτά ο Νινγκ φώναξε:

– Νομίζω πως βρήκα τον **ΒΡΑΧΟ!**

Πλησιάσαμε όλοι τον μικρό αρχαιολόγο, που έδειχνε έναν βράχο στον οποίο διακρινόταν μια **ΕΠΙΓΡΑΦΗ**.

– Δεν διαβάζεται όμως. Μας χρειάζεται κάτι για αντίθεση, για να φανεί καλύτερα... Μετά κοίταξε εμένα και είπε: Πιθανόν να βοηθήσει... Κύριε

Στίλτον, σας παρακαλώ, πάρτε ένα **ΦΥΛΛΟ** από το σημειωματάριό σας, ακουμπήστε το στον βράχο και τρίψτε πάνω του τα λερωμένα

από την **ΗΡΗΚΛΕΙΑ** χέρια σας: έτσι η επιγραφή θα φανεί στο φύλλο!

Είχε δίκιο! Έβαλα ένα φύλλο πάνω στην επιγραφή και από τη μαυρίλα που έβγαζαν τα χέρια μου πάνω του εμφανίστηκε το **ΚΕΙΜΕΝΟ!**

– Τι περίεργα σύμβολα... Θα έλεγε κανείς πως είναι... νότες! Μπορεί να είναι η μουσική του Λεονάρντο... Άγκαθα, καταλαβαίνεις τίποτα; ρώτησε ο Βενιαμίν.

Η **μουσικός** τα παρατήρησε με προσοχή και είπε:

– Πράγματι, είναι νότες, γραμμένες με έναν αρχαίο μουσικό τρόπο! Τι περίεργο... Εκτός από τις **ΝΟΤΕΣ** υπάρχουν μερικά γράμματα και ένα σχέδιο. Μοιάζει με...

– **...ΡΕΜΠΟΥΣ**, συμπλήρωσε τη φράση της ο Μπράιαν. Τα ρέμπους* άρεσαν πολύ στον Λεονάρντο!

Ο Λεονάρντο και τα ρέμπους

Ο Λεονάρντο είχε μεγάλο πάθος για τα ρέμπους, τους γρίφους, τα αινίγματα και τα λογοπαίγνια. Χρησιμοποιούσε την ευφυΐα του για να σκαρώνει τέτοια διασκεδαστικά παιχνίδια, τα οποία εκτιμούσε πολύ και ο δούκας Λουδοβίκος (Σφόρτσα) ο Μαύρος, τον οποίο ο Λεονάρντο γνώρισε στη διάρκεια της παραμονής του στο Μιλάνο.

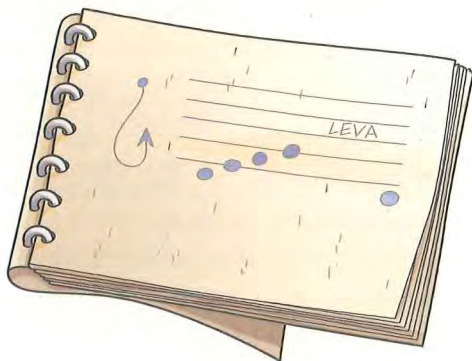
* Το ρέμπους είναι είδος γρίφου όπου μια φράση αναπαράσσεται με εικόνες, λέξεις ή τμήματα λέξεων, αριθμούς, και λοιπά.

Η Άγκαθα στράφηκε σ' εμένα και ρώτησε:

– Κύριε Στίλτον, μπορείτε να μου δανείσετε το **σημειωματάριό** σας;

Της το έδωσα και, σε δευτερόλεπτα, η μικρούλα αντέγραψε τον γρίφο γράφοντας τις νότες σε ένα σύγχρονο **ΠΕΝΤΑΓΡΑΜΜΟ**.

Μετά μας το έδειξε και είπε:

– Πριν από τις νότες υπάρχει αυτό το **περίεργο** σύμβολο. Τι μπορεί να σημαίνει για σας;

Ο Μπράιαν το κατάλαβε σχεδόν αμέσως και είπε:

– Μοιάζει με **ΑΓΚΙΣΤΡΙ!**

Μα τις χίλιες μοτσαρέλες, είχε δίκιο!

Η Άγκαθα συνέχισε:

– Μετά υπάρχουν τέσσερις νότες: **PE, MI, ΦΑ** και **ΣΟΛ!**

– Τα χαραγμένα γράμματα είναι ένα **L**, ένα **E**, ένα **V** και ένα **A**, διάβασε ο Πιερ.

– Και τέλος, η τελευταία νότα: **PE!**

– Στα ιταλικά το αγκίστρι λέγεται l'amo, είπε ο Μπράιαν. Το βρήκα! Ορίστε η λύση: **L'AMORE MI FA SOL-LEVA-RE. Η ΑΓΑΠΗ ΜΕ ΣΗ-ΚΩΝΕΙ.**

Φτου ποντικότρυπα, είχαμε λύσει τον γρίφο... Τι σήμαινε όμως εκείνη η αλλόκοτη φράση;

Η **EKTW ENΔΕΙΞW** ήταν πραγματικά δύσκολο να αποκωδικοποιηθεί!

Η ΦΥΣΗ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΔΑΣΚΑΛΟΣ!

- Μπορούμε να προσπαθήσουνε να σηνκώσουμε τον **ΒΡΑΧΟ!** Ίσως η τελευταία ψηφίδα σ' αυτό το κυνήγι θησαυρού να είναι από κάτω, φώναξε η Τέα.
- Ο βράχος όμως φαίνεται πολύ βαρύς, παρατήρησε η Άγκαθα. Θα καταφέρουμε να τον **ΣΗΚΩΣΟΥΜΕ;**
- Ξεπεράσαμε τόσες δοκιμασίες μαζί, χαμογέλασα εγώ. Θα καταφέρουμε να ξεπεράσουμε κι αυτή σαν πραγματική **ομάδα!**
- Μπράβο, ο Τζερονιμάκος επιτέλους δεν μιλά σαν μπουμπουνάκος! με χτύπησε στην πλάτη η Τράπι.
- Σταθήκαμε όλοι γύρω από τον βράχο και η Τέα είπε:
- Με το τρία: **ΕΝΑ, ΔΥΟ... ΤΡΙΑ!**

Ενώνοντας τις δυνάμεις μας καταφέραμε να σηνκώσουμε τον βράχο και να τον μετακινήσουμε.

– Κοιτάξτε! φώναξε η Τράπι. Ο βράχος κρύβει ένα **πορτάκι** σφηνωμένο στο έδαφος! Έχει και κλειδαριά...

Να σε τι χρησίμευε το **κλειδί** που είχα βρει στο τζάκι: είχαμε λύσει και την **ΕΚΤΗ ΕΝΔΕΙΞΗ**. Έβαλα το κλειδί στην κλειδαριά ενώ τα μικρά και η Τέα παρακολουθούσαν με κομμένη την ανάσα.

- Τι συγκίνηση!
 - Ποιος ξέρει τι θα είναι ο θησαυρός...
 - Μια μηχανή του χρόνου;
 - Ένας **οΐνακας;**
- Γύρισα το κλειδί, το πορτάκι άνοιξε και... *φτου ποντι-κότρυπα*, μέσα υπήρχε άλλη μία **ΠΕΡΓΑΜΗΝΗ!**

Την ξετύλιξα και διάβασα το **ΜΗΝΥΜΑ** του
Λεονάρντο...

ΑΝ ΣΚΕΦΤΗΚΕΣ ΟΤΙ Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ
ΗΤΑΝ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΕΝΑΝ ΒΡΑΧΟ

ΑΠΛΟΣ ΚΑΘΩΣ ΤΟΝ ΕΦΑΧΝΕΣ
ΚΟΙΤΑΖΕΣ ΜΟΝΟ ΚΑΤΩ.

Ο ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ
ΠΟΥ Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΧΑΡΙΖΕΙ
ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΑΓΑΠΗΣ
ΠΟΥ ΤΗ ΦΥΣΗ ΑΝΤΙΚΡΙΖΕΙ!

ΝΑΙ, Η ΦΥΣΗ ΕΙΝΑΙ Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΜΑΣ
ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΕΙ ΠΩΣ ΝΑ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΜΕ
ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΜΑΣ.

ΠΑΡΑΤΗΡΩΝΤΑΣ ΤΗ ΦΥΣΗ ΑΠΕΚΤΗΣΑ ΣΟΦΙΑ
ΚΙ ΕΤΣΙ ΕΓΙΝΑ ΜΕΓΑΛΟΦΥΪΑ!

ΔΟΚΙΜΑΣΤΕ ΚΙ ΕΣΕΙΣ, ΦΙΛΟΙ ΜΟΥ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΙ,
ΣΑΣ ΕΠΓΥΩΜΑΙ ΟΤΙ ΘΑ ΕΙΣΤΕ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ!

ΥΠΟΓΡΑΦΗ: ΛΕΟΝΑΡΝΤΟ ΝΤΑ ΒΙΝΤΣΙ

Τα μικρά συγκινήθηκαν και ο Βενιαμίν εξήγησε:
– Μα βέβαια! Ο Λεονάρντο χαρακτήριζε τη φύση
«*δασκάλα των δασκάλων*»... Δεν μπορούσε παρά
να είναι αυτός ο θησαυρός του: να μας καλέσει
να παρατηρήσουμε τη **ΤΨΕΗ** για να μάθουμε
από αυτήν, όπως έκανε ο ίδιος σε όλη του τη ζωή!
Σηκώσαμε το βλέμμα, όπως συμβούλευε ο ιδιο-
φυής εκείνος άνθρωπος, και κοιτάξαμε γύρω
μας: μας περιέβαλλε η φύση, σε ένα μέρος πραγ-
ματικά **ΥΠΕΡΟΧΟ!**

– Ήμασταν τόσο απορροφημένοι από την αναζή-
τηση του θησαυρού, που δεν προσέξαμε το υπέ-
ροχο **ΙΟΠΙΟ** που μας περιβάλλει! είπε ο Νινγκ.

– Οι ελιές, οι λόφοι, αυτός ο ουρανός... Είμαστε
στα μέρη που έβλεπε ο **Λεονάρντο** στην ηλι-
κία μας! πρόσθεσε η Λεονόρ.

– Τι απίστευτο θέαμα μας προσφέρει η φύση
αν ξέρουμε να την παρατηρήσουμε, κατέληξε η
Τρόπι.

Τα μικρά είχαν δίκιο! Και όμως, είχα την αίσθηση ότι έλειπε ακόμη μια μικρή **ψηφίδα...**

Ξάφνου κατάλαβα και είπα:

– Προσπαθήστε όμως να σκεφτείτε: Γιατί αυτό το **κυνήγι θησαυρού** τελειώνει εδώ;

– Επειδή ο Λεονάρντο αγαπούσε τη φύση; ρώτησε η Λεονόρ.

– Σίγουρα, συμφώνησα. Όπως είπαμε, είχε ιδιαίτερη ευαισθησία απέναντι στη **φύση** και βαθύ σεβασμό απέναντι σε κάθε μορφή ζωής. Και ήταν ο πρώτος που τη μελέτησε τόσο πολύ για να μπορέσει να την καταλάβει... Κατά τη γνώμη σας όμως, γιατί θέλησε να μας οδηγήσει ακριβώς εδώ;

– Ίσως επειδή ήταν το μέρος που έβλεπε κάθε μέρα; πρότεινε η Τράπι.

– Όχι μόνο, παρενέβη ενθουσιασμένος ο Βενιαμίν. Και για κάτι ακόμη: επειδή είναι ο χώρος που αγαπούσε περισσότερο! Μάλλον ήθελε να

μας προσκαλέσει να δούμε την αγαπημένη του **θέα!**

– Ακριβώς! αναφώνησα.

Ο Πιερ αναστέναξε:

– Απίστευτο... Αυτός ο θησαυρός είναι πραγματικά ο πιο **ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ** του κόσμου!

Αυτή η θέα είναι
ο πραγματικός θησαυρός!

Φανταστικό!

Ουάου!

ΤΙΣ ΕΥΧΕΣ ΜΑΣ, ΛΕΟΝΑΡΝΤΟ!

Μόλις επιστρέψαμε στο Βίντσι, τρέξαμε αμέσως στη διευθύντρια του μουσείου. Της τα αφηγηθή-

καμε όλα και της παραδώσαμε το **χειρόγραφο** για τη φύση που είχαμε βρει στο κυνήγι του θησαυρού.

Εκείνη χαμογέλασε και αναφώνησε:

– Η **πολιτιστική αξία** αυτού του ευρήματος είναι ανεκτίμητη! Απίστευτη! Αφάνταστη!

**ΣΤΑΘΗΚΑΤΕ
ΠΟΛΥ ΙΚΑΝΟΙ!**

Τι σπουδαία
ανακάλυψη!

Κοίταξα τα μικρά με αγάπη:

– Όλα έγιναν χάρη στους **Φίλους του Λεονάρντο!**

Χάρη στις γνώσεις τους γι' αυτή τη μεγαλοφυΐα καταφέραμε να λύσουμε και τα πιο δύσκολα αινίγματα! Είναι πανέξυπνα παιδιά!

Η Ρομπέρτα αγκάλιασε τα μικρά ένα ένα και με ρώτησε:

– Εσύ τι έπαθες, Τζερόνιμο; Είσαι πιο βρόμικος κι από **ΠΟΝΤΙΚΟ ΤΩΝ ΥΠΟΝΟΜΩΝ!**

Ω, όχι, είχα ξεχάσει ότι ήμουν ακόμα γεμάτος καπνιά...

ΤΙ ΝΤΡΟΠΗ!

Η διευθύντρια γέλασε και είπε:

– Μην ανησυχείς, έχεις όλο τον χρόνο να πλυθείς, αλλά σε θέλω οπωσδήποτε το βράδυ στην Πλατεία των Κομήτων Γκουίντι, για να τιμήσουμε όλοι μαζί τη μεγαλοφυΐα του Λεονάρντο!

Όταν επέστρεψα στο ξενοδοχείο, χρησιμοποίησα

όλα τα σαπούνια για να βγάλω κάθε ίχνος καπνιάς, φόρεσα καθαρά **ΡΟΥΧΑ** και έβαλα στους καρπούς μου δύο σταγόνες άρωμα χαλούμι.

Έτσι καθαρός και **παρφουμαρισμένος**, ήμουν έτοιμος να τιμήσω τη μεγαλοφυΐα του Λεονάρντο ντα Βίντσι!

Η πλατεία ήταν πανέμορφη, στολισμένη με **φω-τάκια** και γιρλάντες και, όταν φτάσαμε, όλοι οι κάτοικοι του Βίντσι μας υποδέχτηκαν με χαρά.

Η διευθύντρια του μουσείου βράβευσε εμένα, την Τέα και τα μικρά με ένα **ΜΕΤΑΛΛΙΟ**,

και μετά γευτήκαμε όλοι μαζί τις λιχουδιές της Τοσκάνης.

– Ξέρετε τι σκέφτομαι, μικρούλια;

Ότι πρέπει να έρθετε στην Πο-ντικούπολη το συντομότερο!

Μπορούμε να γράψουμε μαζί

ένα **άρθρο** για τον θησαυρό

του Λεονάρντο! είπα ευτυχισμένος.

– Και βέβαια, κύριε Στίλτον! Θα είναι **ΦΑΝΤΑ-ΣΤΙΚΟ!** απάντησαν με μια φωνή.

Κατά βάθος, αγαπητά μου τρωκτικά, το κυριότερο που μας δίδαξε ο **Λεονάρντο ντα Βίντσι** είναι ότι όσα μας περιβάλλουν είναι μια περιπέτεια που αξίζει να τη μελετήσουμε και να την αφηγηθούμε! Και οι πιο ωραίες περιπέτειες είναι αυτές που μοιραζόμαστε με εκείνους που αγαπάμε, δεν νομίζετε;

**Στον λόγο της τιμής του Στίλτον,
του Τζερόνιμο Στίλτον!**

Ζήτω ο Λεονάρντο!

Τι μαγική βραδιά!

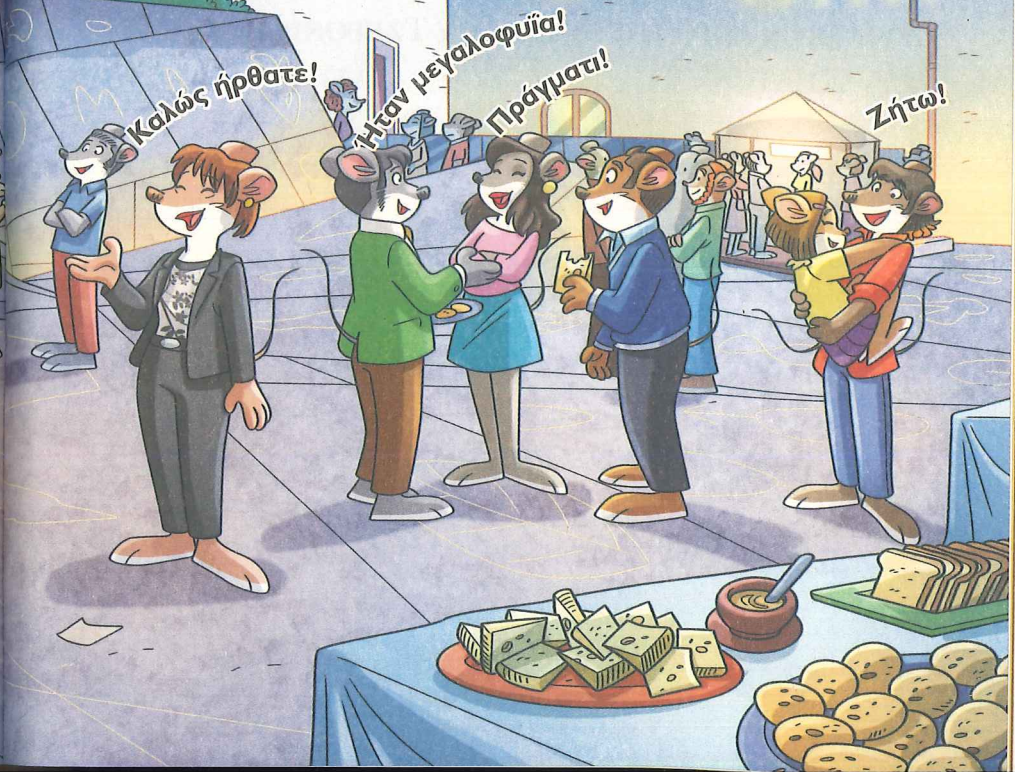

Καλώς ήρθατε!

Ήταν μεγαλοφυΐα!

Πράγματι!

Ζήτω!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΝΤΡΙΠΠΙΝ! 7

ΣΤΟΝ ΛΟΓΟ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ ΤΟΥ ΤΖΕΡΟΝΙΜΟ
ΣΤΙΑΤΟΝ! 15

ΦΕΥΓΟΥΜΕ!!! 19

ΥΠΟΦΕΡΩ ΑΠΟ ΝΑΥΤΙΑ ΕΓΩ! 26

ΦΙΛΟΙ... ΔΙ' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ! 30

ΣΥΓΓΝΩΜΗ, ΚΥΡΙΕ ΣΤΙΑΤΟΝ... 35

ΕΤΟΙΜΟΙ, ΦΥΓΑΜΕ! 39

ΣΟΥΠΠΙΣ! 46

ΤΡΩΜΕ (Ή ΜΗΠΩΣ ΟΧΙ;) 51

ΕΞΕΡΕΥΝΩΝΤΑΣ ΤΟ ΒΙΝΤΣΙ! 58

ΣΤΑ ΙΧΝΗ ΤΟΥ ΛΕΟΝΑΡΝΤΟ... 66

ΣΤΗΝ ΚΟΡΥΦΗ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ! 73

Ο ΠΑΛΙΟΣ ΜΥΛΟΣ 77

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΠΕΡΑΣΜΑ 85

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΛΕΟΝΑΡΝΤΟ 89

ΑΙΝΙΓΜΑ ΜΕΤΑ ΜΟΥΣΙΚΗΣ 97

Η ΦΥΣΗ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΔΑΣΚΑΛΟΣ! 104

ΤΙΣ ΕΥΧΕΣ ΜΑΣ, ΛΕΟΝΑΡΝΤΟ! 112

Το διάβασμα είναι η πιο υπέροχη περιπέτεια.
Τι περιμένετε; Τρέξτε γρήγορα να διαβάσετε και
τις υπόλοιπες ιστορίες μου! Θα περάσετε υπέροχα.
Σας το εγγυώμαι εγώ, ο...

*Τζερόνιμο
Στίλτον*

1. Η ΤΑ ΧΩΜΑ ΚΕΡΑΤΟΤΥΡΗ... ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΝΙΚΟΛΟΤΙΟ!

2. Ο μυστηριώδης κλέφτης του τυριού

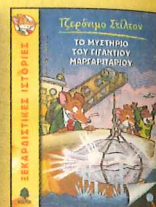
3. Ο Ναός του Ρουμινιού της Φωτιάς

4. Στα ίχνη του γέτι

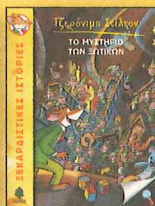
5. Η Μούσια Χωρίς Όνομα

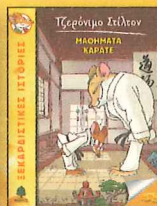
6. Το μυστήριο του γιγάντιου μαργαριταριού

7. ΕΝΑ ΤΕΡΑΣ ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ!

8. Το μυστήριο των ζωτικών

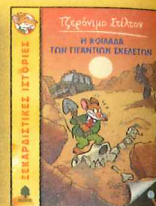
9. Μαθήματα Καράτε

10. Όρα για πρωτάθλημα!

11. Μυστικός πράκτορας Μοδέν Μοδέν Κάπα

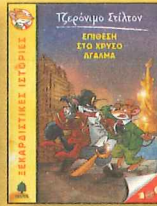
12. Η Κοιλάδα των Γιγάντιων Σκελετών

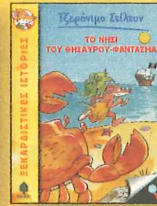
13. Η ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΠΙΡΑΜΕΙΟΥ

14. SOS! Ένας πονικός στο διάστημα!

15. Επίθεση στο χρυσό άγαλμα

16. Το ναΐ του θιαλού-φάντασμα

17. Η διδασχή της λευκής φάλανγκας

18. Η ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΓΚΡΑΝ ΟΤΕΛ

19. Ο Τζερόνιμο κρύπτεται στο σχολείο!

20. Δεν είμαι σούπερ πονικός!

21. Τα μάτια σου στο μήνι, Στίλτον!

22. Η ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΩΝ ΒΡΟΜΕΡΩΝ ΟΠΟΝΩΜΩΝ

23. Ένας ευγενικός πονικός δεν κάνει... γουρουνιές!

24. Βουνό... τα προβλήματα

25. Ο Τζερόνιμο μετακομίζει

26. Ο Τζερόνιμο και η Τέα στο Νησί του Πάσχα

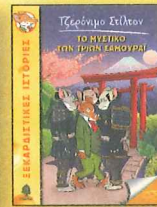
27. Ο Τζερόνιμο... κάπι μαγειρεύει!

28. Ο πειρατής του διαδικτύου

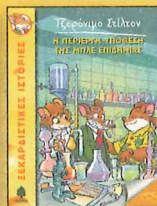
29. Η ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΒΡΟΜΕΡΟΥ ΗΘΙΣΑΙΣΙΟΥ

30. Το μυστικό των τριών ασμουράι

31. Ετοιμάσου να γίνεις μεζεδάκι, Τζερόνιμο!

32. Η ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΗΣ ΜΠΛΕ ΕΠΙΘΗΡΙΑΣ

33. Εφίσασε... η Πάπι Σπρινγκλ!

34. Η ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΓΙΓΑΝΤΙΟΥ ΚΑΛΑΜΑΡΙΟΥ

35. Τι πε θήλες τις διακοπές, Στίλτον;

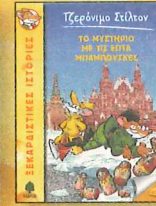
36. Τέσσερις πονικοί στην Άγρια Δύση

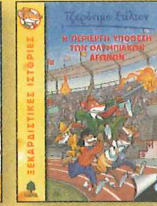
37. Αναζητώντας το Χρυσό Βιβλίο

38. Πονικόκρατυα... και γατοκρατίες

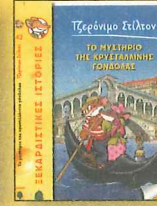
39. Το μυστήριο με τις εφιδέσεις των μάμπουκας

40. Η ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΙΩΝΩΝ

41. Το μυστήριο του πολέμου των μιλέσεων

42. Το μυστήριο της κρυστάλλινης γόνδολας

Ο Τζερόνιμο κρύπτεται στο σχολείο!

20. Δεν είμαι σούπερ πονικός!

21. Τα μάτια σου στο μήνι, Στίλτον!

22. Η ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΩΝ ΒΡΟΜΕΡΩΝ ΟΠΟΝΩΜΩΝ

23. Ένας ευγενικός πονικός δεν κάνει... γουρουνιές!

24. Βουνό... τα προβλήματα

43. Το μυστήριο του Μαύρου Παπύρου

44. Καταδίωξη στη Νέα Υόρκη

45. Το μυστικό του Λεονάρντο

46. Μεγάλοι μελάρδες στο Μάιο Γκρόσο

47. Η ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΗΣ ΚΛΕΜΜΕΝΗΣ ΤΥΡΟΦΛΟΥΔΑΣ

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΤΖΕΡΟΝΙΜΟ ΣΤΙΛΤΟΝ

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

Ταξίδι στο Βασίλειο της Φαντασίας

Ταξίδι στο Βασίλειο της Φαντασίας 2. Η Αναζήτηση της Ευτυχίας

Ταξίδι στο Βασίλειο της Φαντασίας 3. Με το Δράκο του Ουράνιου Τόξου

Ταξίδι στο Βασίλειο της Φαντασίας 4. Η Συντροφιά των Ασημένιων Δράκων

Ταξίδι στο Βασίλειο της Φαντασίας 5. Το Ηφαίστειο της Φωτιάς ξύπνησε

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΑ

ΠΟΝΤΙΚΙΝΓΚ

Θα γίνεις μεζεδάκι για τους δράκους!

Να το βγάλεις εσύ το δόντι του δράκου!

Κουνήσου, Τζερόνιμορντ! Κουνήσου!

Οι Ποντικινγκίνες παίρνουν εκδίκηση!

★ ΚΟΣΜΟΠΟΝΤΙΚΟΙ ★

Απειλή από τον πλανήτη Μπλούργκο

Μια εξωγήινη για τον κυβερνήτη
Στιλτονίξ

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟΝ ΧΡΟΝΟ

Στενές επαφές με έναν τυραννόσαυρο

Τα μυστικά των πυραμίδων

Στο κάστρο του βασιλιά Αρθούρου

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟ ΠΟΛΟ

ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΒΙΒΛΙΑ

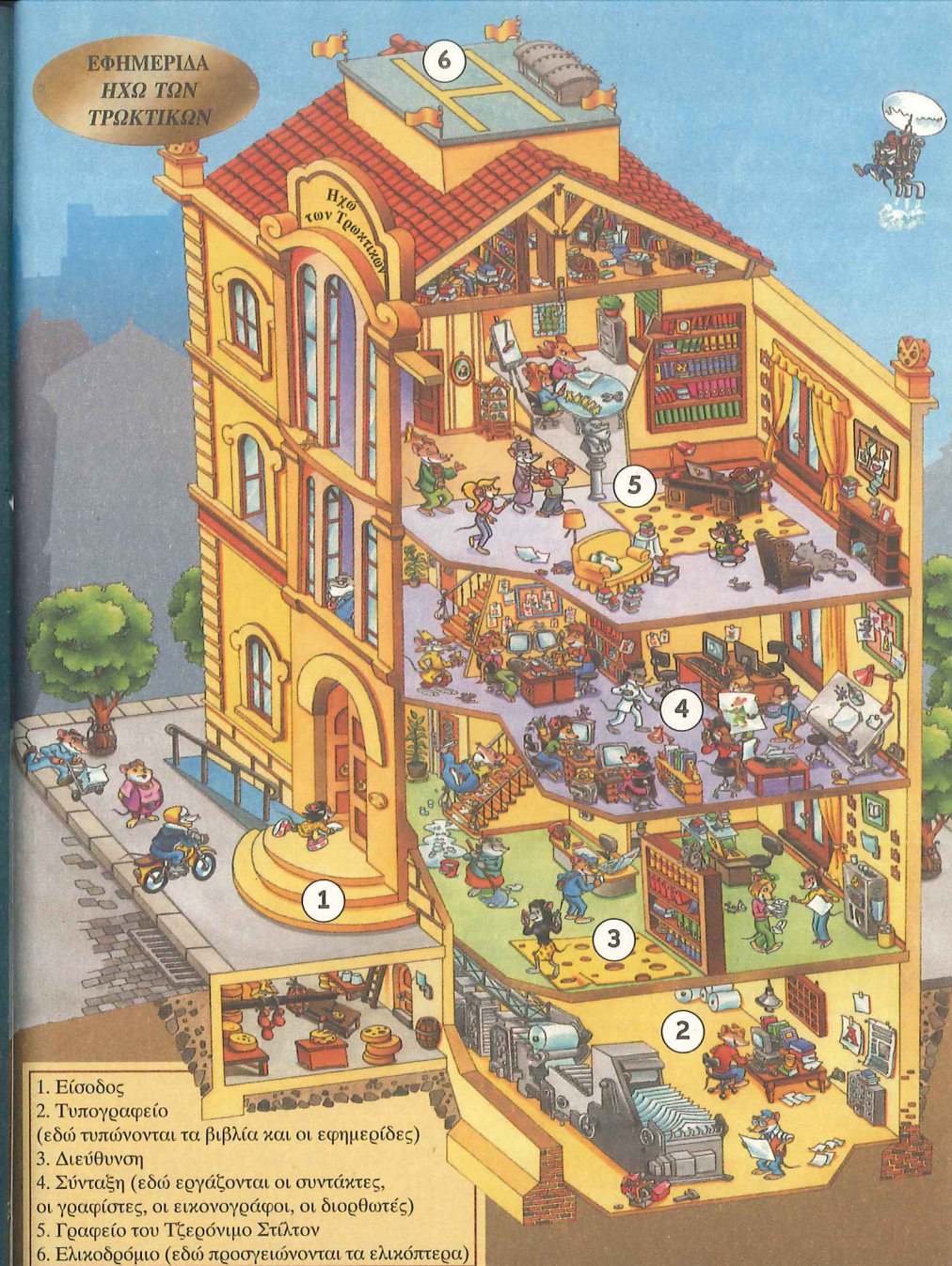
- 1 Το μικρό βιβλίο της φύσης
- 2 Το μικρό βιβλίο της διατροφής
- 3 Το μικρό βιβλίο της ειρήνης
- 4 Το μικρό βιβλίο της ευτυχίας

Τέα Σίστερς

- 1 Ο έρωτας στη σκηνή του Τόπφορντ
- 2 Το μυστικό ημερολόγιο της Κολέτ
- 3 Οι Τέα Σίστερς κινδυνεύουν!
- 4 Διαγωνισμός χορού
- 5 Το σούπερ μυστικό πρότζεκτ
- 6 Πέντε φίλες για ένα μιούζικαλ
- 7 Ο δρόμος της επιτυχίας
- 8 Ποιος κρύβεται στο Τόπφορντ;
- 9 Η μυστηριώδης ερωτική επιστολή
- 10 Όνειρα στον πάγο για την Κολέτ

Και άλλες πολλές περιπέτειες, σύντομα κοντά σας!

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΗΧΩ ΤΩΝ
ΤΡΩΚΤΙΚΩΝ

1. Είσοδος
2. Τυπογραφείο
(εδώ τυπώνονται τα βιβλία και οι εφημερίδες)
3. Διεύθυνση
4. Σύνταξη (εδώ εργάζονται οι συντάκτες,
οι γραφίστες, οι εικονογράφοι, οι διορθωτές)
5. Γραφείο του Τζερόνιμο Στίλτον
6. Ελικοδρόμιο (εδώ προσγειώνονται τα ελικόπτερα)

Ποντικούπολη η πόλη των τρωκτικών

1. Βιομηχανική ζώνη της Ποντικούπολης
2. Τυροκομεία
3. Αεροδρόμιο
4. Ραδιοτηλεόραση
5. Αγορά τυριών
6. Ψαραγορά
7. Δημαρχείο
8. Πύργος της Σνομπαρίας
9. Επτά λόφοι της Ποντικούπολης
10. Σιδηροδρομικός σταθμός
11. Εμπορικό κέντρο
12. Κινηματογράφος
13. Γυμναστήριο
14. Αίθουσα συναυλιών
15. Πλατεία Ασπρηπετραξέξασπρη
16. Θέατρο Τυροκέ
17. Γκραντ Οτέλ
18. Νοσοκομείο
19. Βοτανικός κήπος
20. Παζάρι του Κουτσού Ψύλλου
21. Σπίτι της θείας Λίλας και του Βενιαμίν
22. Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης
23. Πανεπιστήμιο και Βιβλιοθήκη
24. Εφημερίδα *Ποντικοτυπία*
25. *Ηχώ των Τρωκτικών*
26. Σπίτι του Τράπολα
27. Οίκοι μόδας
28. Εστιατόριο «Το Χρυσό Τυρί»
29. Κέντρο για την Προστασία του Περιβάλλοντος
30. Λιμενικό
31. Στάδιο
32. Γήπεδο γκολφ
33. Κολυμβητήριο
34. Γήπεδο τένις
35. Πάρκο αναψυχής
36. Σπίτι του Τζερόνιμο
37. Παλαιοπωλεία
38. Βιβλιοπωλείο
39. Ναυπηγείο
40. Σπίτι της Τέα
41. Λιμάνι
42. Φάρος
43. Άγαλμα της Ελευθερίας
44. Γραφείο του Ηρακλή Ποντιρό
45. Σπίτι της Πάτι Σπρινγκ
46. Σπίτι του παππού Τορκουάτο

Κουρσάρων Από εδώ, για τον Πορθμό του Θαλασσοπόντικα

Από εδώ, για τη Θάλασσα των Γατόπαρων

Πονतिकόνησος

1. Μεγάλη Παγωμένη Λίμνη
2. Κορυφή της Παγωμένης Λίμνης
3. Κορυφή Σουδινωτονπάγο
4. Κορυφή Πουπιοκρυοδεγίνεται
5. Ποντικιστάν
6. Τρανσποντικία
7. Βουνό των Βαμπίρ
8. Ηφαίστειο Ποντιφούτζι
9. Θειούχα Λίμνη
10. Διάβαση του Κουρασμένου Γάτου
11. Βρομερό Βουνό
12. Σκοτεινό Δάσος
13. Κοιλάδα των Βρικολάκων
14. Βουνό της Φρίκνης
15. Διάβαση των Φαντασμάτων
16. Ρόκα Τακάνια
17. Εθνικό Πάρκο για την Προστασία της Φύσης
18. Λας Ποντίκας Μαρίνας
19. Απολιθωμένο Δάσος
20. Λίμνη
21. Λιμνολίμνη
22. Λιμνολιμνολίμνη
23. Λόφος της Γραβιέρας
24. Καστέλο Ζουζουνιάου
25. Κοιλάδα με Γιγάντιες Σεκόγιες
26. Πηγές Τυροκαυτερής
27. Θειούχα έλη
28. Γκέιζερ
29. Κοιλάδα των Αρουραίων
30. Κοιλάδα του Τηγανόψωμου
31. Έλη των Κουνουπιών
32. Λόφος του Ανθότουρου
33. Έρημος Καφτ αλ Καψάλας
34. Όαση Μεφτυσεπκαμήλα
35. Κορυφή της Μυζήθρας
36. Μαύρη Ζούγκλα
37. Ρίο Μοσκίτο

Αγαπητά μου τρωκτικά,
καλή αντάμωση στην καινούρια περιπέτεια.
Μια περιπέτεια... να γλείφεις τα μουστάκια σου!
Σας το εγγυώμαι εγώ, ο...

Τζερόνιμο Στίλτον

Ελάτε γρήγορα στην ιστοσελίδα μου!
Παιχνίδια, νέα, διαγωνισμοί
και πολλές εκπλήξεις
www.geronimostilton.com

Η ΠΟΝΤΙΚΟΗΣΟΣ

Πέρα πέρα μακριά, στον Νότιο Τρωκτικό Ωκεανό με τα βαθιά νερά, βρίσκεται ένα παράξενο νησί που μοιάζει με μισοφαγωμένο κομμάτι τυρί και όπου ζουν μόνο ποντικοί.

Εκεί ζει και ο Τζερόνιμο Στίλτον, μαζί με την οικογένεια και τους φίλους του, που συνεχώς τον παρασύρουν σε περιπέτειες συναρπαστικές και πάντοτε διασκεδαστικές... όπως αυτή που θα διαβάσετε σ' αυτό το βιβλίο!

